

De blauwe draak

J.M.W. Knipscheer

bron

J.M.W. Knipscheer, *De blauwe draak*. Leidsche Uitgeversmaatschappij, Leiden z.j. [1926]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/knip034blau01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

De blauwe draak

Hoofdinspecteur Overton, Kamer 63, Scotland Yard, Londen, was nijdig. En niet zoo zuinig ook!

Den heelen dag hadden zijn ondergeschikten reeds veelbeteekenende blikken met elkaar gewisseld, glimlach en scherts vóór zich gehouden, een buitengewone zorg aan het schrijfwerk besteed. Want de enkele keeren, dat Overton uit zijn humeur was, viel er niet met hem te spotten!

Slechts een paar ingewijden kenden de oorzaak van die plotselinge ontstemming. Of eigenlijk: plotseling kon zij althans voor hèn niet genoemd worden, want de affaire, wier einde hem zoo boos maakte, was al een flink tijdje loopende.

Het scheen al, dat zij wel spoedig in orde zou komen: men beschikte reeds over een aanzienlijken voorraad gegevens, wist om zoo te zeggen alles, wat er maar te weten viel, en had eigenlijk niets te doen, dan tot arrestatie over te gaan....

Och, het leek alles zoo eenvoudig. Men had de lucht gekregen van een smokkelaarstroep, die er zich mee bezig hield, de lugubere opiumholen in de diepste en duisterste kelders van Londen van de voor hun bedrijf benoodigde vergiften te voorzien. Anonieme brieven gaven de eerste inlichtingen; de smokkelaars begingen domheid op domheid; weldra volgde een

succesje: men kon ongeveer een half K.G. opium te pakken krijgen na een kort vuurgevecht; gearresteerd werd nog niemand.

Maar spoedig was men zoover gevorderd, dat besloten werd tot een inval in een huis, waar de bergplaats der smokkelaars moest zijn. Tegelijk zou men een rivierstoomer, waarop zij zich moesten bevinden, overrompelen. Beide plannen waren in den afgeloopen nacht uitgevoerd.

Het resultaat was geweest, dat men een absoluut onbewoond huis en een volkomen onschuldigen en vreedzamen vrachtvaarder aantrof.... En het resultaat *hiervan* was, dat hoofdinspecteur Overton, tot wiens afdeeling het geval behoorde, en die overigens een beste kerel was, vandaag een nijldige bui had. Spinnijdig.

De klerk, die zoo juist aan de deur van kamer 63 van een agent een pak had aangenomen voor den hoofdinspecteur, trok dan ook een buitengewoon ernstig gezicht en nam een heel nederige houding aan, toen hij dit pak op de schrijftafel van zijn superieur neerlei. Deze keek even op en vroeg norsch.

- Van wie?

- Ik weet het niet, inspector. Zooeven gebracht.

Overton wierp slechts even een blik op het adres: Aan den Hoofdinspecteur van afdeeling VI Mr. C.P. Overton, Room 63, Scotland Yard, London, en vergenoegde zich met de schouders even op te halen en zijn pen te diep in den inktkoker te steken....

Even later ging de deur opnieuw open, nu om den doortocht te verleen aan een jongmensch van mis-

schien 25 à 26 jaar, eenvoudig maar elegant gekleed en met scherp gesneden, intelligente gelaatstrekken. Hij sloeg de deur met kracht achter zich dicht, mikte zijn hoed op een leegen stoel en was met twee reuzenpassen bij het bureau van den hoofdinspecteur.

- Zoo, bonjour Morrison! zei deze kortaf, zonder zelfs maar op te zien. Neem een stoel en 'n sigaret!

De nieuw-gekome ne bediende zich van een en ander en keek zijn ouderen vriend met 'n eigenaardigen blik van terzijde aan. Eenigen tijd hoorde men niets dan het onregelmatig geklik van schrijfmachines en het krassen van pennen.

Toen klonk de norsche stem van den inspecteur:

- Wel, wat was er?

De ander wachtte even, voor hij, kalm het eene been over het andere slaande, antwoordde:

- Eigenlijk niets. Ik kwam maar eens kijken, of er hier misschien iets te doen is.

- Iets te doen is! barstte de ander los. 't Is me notabene een vraag. Heb je dan nog niets gehoord van die misselijke, ezelachtige, oerstomme opium-affaire, die die idioot van een Arkwright zoo zeldzaam schitterend heeft bedorven? Van den heerlijk geslaagden inval in Denmarkstreet en op de 'Bremen'? O nee, natuurlijk, jij leest geen kranten, hè?

Jack Morrison glimlachte eventjes.

- Kom, inspector, dat weet u wel beter. Maar er stond niets van in de courant. Dat neemt niet weg, dat ik er wel van gehoord heb. Eén van de redenen, waarom ik eens ben komen kijken.

- Oh! Zeer vereerd! Wou jij bijgeval ook nog gauw

even een gek figuur met die zaak slaan? Kan ik je sterk aanraden.

- Misschien! Maarre.... tusschen twee haakjes, inspector, wat is dat voor een pak?

Overton wierp een achteloozen blik in de richting van het pak, dat zooeven op zijn tafel was neergelegd. Het was een groot, vierkant, in bruin kartonpapier gewikkeld pak, stevig dichtgebonden en gelakt. Het getypte adres stond op een witte label, die er op zij aanhing. Het geheel maakte een buitengewoon onschuldigen en solieden indruk. Evenals daarnet trok hij de schouders op.

- Niets bijzonders! meende hij.

- Mag ik het dan misschien open maken?

En voor hij nog een toestemmend antwoord had gekregen, had de jongeman zijn zakmes al door de touwen gehaald. Het papier gleed snel door zijn handen, en hij hield een groote, vierkante spanen doos in de hand, die hij vóór zich op tafel neerzette, met 'n triomfantelijk lachje. Inspector Overton verschoot van kleur, en niet zonder reden: een der zijkanten van de doos vertoonde een groote roode vlek, omringd door verschillende kleinere vlekken....

Met de uiterste kalmte nam Morrison het deksel van de doos, woelde wat houtzaagsel opzij en plaatste op het omgekeerde deksel *een afgeslagen Chineezenhoofd*.

Een vreeselijke grijns, de grijns van den dood, lag op het gelaat, en in het voorhoofd was een dunne, zilveren pen geslagen, waaraan een stuk perkament

was bevestigd. Met blauw potlood was hierop geschreven:

VERRADER

Hoofdinspecteur Overton vloekte.... Voor den derden keer in zijn heele leven!

Jack Morrisson vloekte niet, maar stak kalm de hand opnieuw in het bebloede zaagsel en haalde er een brief uit in een dikke, perkamenten enveloppe, welke hij, even kalm als daarnet het hoofd, voor den inspecteur neerlei, die hem haastig weggriste, met een ruk openscheurde en doorvloog. Toen reikte hij hem met een grimmig gezicht aan zijn vriend over.

Deze las den brief twee keer over en begon toen hartelijk te lachen, tot groote verontwaardiging van den ander.

- Moet je daar nu nog om lachen ook! 't Is me een mooie boel. Gewoon om gek te worden, dat een stelletje geel geboefte je op die manier beetnemen kan!

- Ik vind het een schitterende mop! meende de ander, proestend en schuddend. Zooals *die* u hier bij den neus heben! En hij las hardop:

Geachte Heer!

Bemerkende dat een onzer, wiens hoofd wij u hierbij naar oud gebruik zenden, wanhopig pogingen deed om ons te verraden, meenden wij de gelegenheid niet ongebruikt te mogen laten, u eventjes een *klein* beetje voor den gek te houden. Wij hopen, dat wij er in geslaagd zijn, u eenige vroolijke oogenblikken te

bezorgen. Tevens hopen wij, dat u zoo goed zult willen zijn, verdere pogingen om ons te vangen maar op te geven, daar zij toch vergeefsch zouden zijn. Wij herinneren er u in dit verband aan, dat ook het hoofd van een blanke *verplaatsbaar* is.

Wij verblijven, met de meeste hoogachting, uw aller-onderdanigste dienaars:

De Mannen van den Blauwen Draak.

De inspecteur was intusschen opgesprongen van zijn stoel, en liep, de handen op den rug, met snelle passen het vertrek op en neer. Eindelijk bleef hij met een ruk stilstaan en keerde zich naar Morrison.

- Nou, wat moet er nou, zeg *jij* het dan 's! riep hij uit. Moeten wij ons hier op de Yard maar kalmpjes door een troep geboefte, dat al zeven maal de galg verdiend heeft, in het gezicht laten uitlachen? 'n Schandaal is het. Die stomme kaffer van 'n Arkwright ook!

- Neem me niet kwalijk. Arkwright kan er niets aan doen, en u evenmin. 't Is toch nogal iets ongewoons, dat een smokkelaarsbende zich zóó sterk voelt, dat zij de politie op *die* manier durft uitdagen! Ik geloof overigens, dat ze zichzelf overschat hebben, als u 't *mij* vraagt.

- Zoo, geloof je dat. Met andere woorden: meneer Jack Morrison, twintig jaar jonger dan ik, en die heelemaal door mij in het vak en zijn geheimen werd ingewijd, gelooft, dat hij iets kan, waar *ik* in de verste verte geen kans toe zie. 't Is fraai! Van de jeugd moet je 't maar hebben.

- Nog eens, inspector, neem mij niet kwalijk. Ik geloof bovendien, dat, als u den stand van zaken eventjes kalm bekeek, u geheel en al met mij eens zou zijn, dat die lui zich *hiermee* wel een beetje erg hebben bloot gegeven.

En hij wees op het bloederige hoofd, dat hen beiden met zijn verglaasde oogen aangrijnsde.

- Mooi zoo! zei Overton sarcastisch. Ik hou je aan je woord. Blijkbaar zie *jij* kans, om nog iets van deze zaak terecht te brengen. Ik wil je die mooie gelegenheid om je heerlijke talenten ten toon te spreiden, niet ontnemen, en geef je dus de leiding erin over. Veel succes!

- Goed! meende de ander. Ik zal het probeeren. Maar op hoeveel man kan ik rekenen?

- Oh, ik wil je genie geen grenzen stellen. Ik zal 't wel met den baas in orde maken, dat je er net zooveel kunt krijgen als je wilt. Even een telefoontje. Des te fraaier figuur kun je slaan.

- Nu, dat waag ik erop. Bonjour, inspector. Dezen brief neem ik mee, met uw welnemen.

- Zou je tenminste de gegevens niet eens even inkijken?

- U wordt vergeetachtig. Gisterenmiddag heeft u ze mij nog in triomf getoond!

Bijna was het Overton voor de vierde maal in zijn leven gebeurd, dat een onvroom woord zijn lippen had ontsierd!

* * *

- Alles goed en wel, zoo vertelde Morrison mij later in vertrouwen.... maar eigenlijk had ik mijn half-afgedwongen belofte, die zaak tot klaarheid te brengen, wel wat vlug gegeven. Ik speculeerde daarbij voornamelijk op de zeldzame onbeschaamdheid der boosdoeners, die mij niet toescheen, gebaseerd te zijn op reële gronden, behalve dan natuurlijk, dat het tamelijk lastig zou zijn, hen op het spoor te komen, nu eigenlijk alle betrouwbare gegevens omtrent hen ontbraken.

Daarom wou ik trachten te bereiken, dat ze zich nogmaals in hun brutaliteit blootgaven, om dan althans eenige zekerheid te hebben, hoe ik kon handelen.

Dienzelfden avond nog bevatten de bladen (tot groote verontwaardiging van dien besten Overton en meer anderen, die de zaak in den doofpot hadden) uitvoerige berichten met vette letters en reuzen-initialen over ‘De griezelige vondst in een pakket voor de politie. Beruchte opiumsmokkelaars dagen Scotland Yard uit. Is De Zwarte Hand Een Blauwe Draak Geworden?’ en meer dergelijk moois. En aan het eind van hun verslag vermeldde allen met cursieve letters: ‘Wij vernemen nog, dat een jong en talentvol particulier politieman, de welbekende Jack Morrison, 43 Fleetstreet, aan deze zaak zijn krachten zal wijden. Mr. Morrison is vol hoop op een alleszins bevredigenden uitslag, en verwacht dezen zelfs reeds zeer spoedig!’

Dit laatste was natuurlijk een formeele contra-beleefdheid op het bloedige pakket. En het bleek weldra, dat ik de zaken goed had ingezien.

Toen ik, na een uitstekende nachtrust, des ochtends opstond, stond er naast mijn bed op het nachtkastje een mooi gesneden, sandelhouten kistje, dat een buitengewoon aangename geur van een typisch op vanille lijkend aroma verspreidde.

Ik opende het, toch niet weinig verbaasd, dat de schoeljes het al zóó gauw zóó ver durfden drijven, en vond een mooi bewerkten, blauwgekleurden, metalen drakenklauw, die mij een brief toereikte, evenals de brief van gisteren met blauw potlood geschreven in hetzelfde zeer regelmatige, maar karakterlooze handschrift. Er stond:

Zeer geachte Heer Morrison!

Dit is onze eenige en tevens laatste waarschuwing, aan u persoonlijk en aan alle anderen, die het eventueel zouden willen wagen, ons den handschoen toe te werpen. Denkt u er wél om dat het woord ‘Genade’ voor ons *niet* bestaat!

De Mannen van den Blauwen Draak.

‘Ik wil je wél vertellen,’ zoo ging Morrison voort, ‘dat ik om den drommel niet lachte, zooals bij den brief aan mijn leermeester, waarin ze van ‘verplaatsbaarheid’ van hoofden spraken. Maar uit de manier, waarop de brief gesteld was, concludeerde ik toch, dat ze blijkbaar zich niet geheel en al op hun gemak gevoelden naar aanleiding van dat krantenbericht.... Dat gaf al wat moed.

In ieder geval besloot ik de eenmaal aangenomen

uitdagings-tactiek, die blijkbaar doel trof, te blijven volgen, zoodat de bladen dien avond in kleuren en geuren (één gebruikte zelfs blauwen inkt voor dit geval) den tweeden brief van de Draakridders bevatten, met den noodigen commentaar, die natuurlijk, gelijk te doen gebruikelijk is, op een geweldige manier *mijn* boven allen lof verheven moed en bekwaamheid bezong. Ik trof het werkelijk buitengewoon daarmee, want een beter reclame voor mijn bureau, dat toentertijd slechts uit mijzelf bestond, liet zich nauwelijks bedenken.

Maar ik begreep heel goed, dat de tegenpartij nu tot daden moest overgaan, en juist die *daden* moesten mij immers in de gelegenheid stellen, een slag toe te brengen!

In elk geval nam ik de noodige maatregelen om te zorgen, dat ik er zélf niet het hachje bij zou inschieten, want ik vermoedde wel, dat het nogal warm zou toegaan.

Ook nog een paar andere vallen zette ik uit.

Ten eerste liet ik de groote avondbladen berichten, dat ik reeds een spoor had ontdekt, dat uitstekende kans van slagen scheen te geven.

Ten tweede deed ik ze advertenties opnemen, waarin ieder, die mij nadere inlichtingen aangaande de bende van den Blauwen Draak kon verstrekken, een ruime belooning, en als dat noodig was, straffeloosheid werd toegezegd.

Met die beide listigheidjes beoogde ik niets meer of minder dan een poging om een of meer leden der bende tot verraad te bewegen. Dit scheen mij niet

geheel en al onmogelijk, daar blijkens het afgeslagen hoofd, dat den inspector zoo onverwachts tegen het derde gebod deed zondigen, er in elk geval ontevredenheid onder de broeders heerschte. Bovendien is de Chinees (en ik vermoedde, wat later waarheid bleek te zijn, dat wij te doen hadden met een gemengde bende van geel en blank) niet van de dappersten, en allicht kon het gebeuren, dat een der ontevredenen onder hen deze ontevredenheid combineerde met zijn angst voor de schetterende krantenberichten, en zich haastte, ondanks den slechten afloop van het geval van zijn voorganger, om zich van het gemakkelijk baantje van kroongetuige te verzekeren. Een kans leverde het altijd voor mij op.

Verder kun je je voorstellen, dat ik den dag goed besteedde, en tallooze mogelijke en onmogelijke voorzorgen nam, want ik was nog niet zoolang in het vak, en het idee, dat ik nà de herhaalde provocatie van den avond op een paar wèloverlegde aanslagen op mijn leven kon rekenen, was verre van aangenaam.

Kort en goed, om tien uur ging ik 'naar bed', na den avond te hebben doorgebracht met eenige vrienden, een spel kaarten en een paar whisky-flesschen, waarvan ik echter wel gezorgd had, zorgvuldig af te blijven. Wij hadden een lawaai gemaakt dat het huis ervan daverde, zoodat het contrast vrij sterk was, toen de heeren vertrokken waren. Ik deed alle lichten uit, op een nachtlichtje op mijn kamer na, stopte (o, oude en nooit-falende truc!) een toestel van stroo en kleeren, dat wel iets op een menschelijk lichaam leek, in mijn bed en kroop zelf.... op de bovenste plank van

een groote kast, die in een hoek tegenover het bed stond, en waar ik ruimschoots plaats had.

Met een paar kussens, die ik er over dag al had neergelegd, maakte ik het mij zoo gemakkelijk mogelijk, legde een buitengewoon sterke electrische lantaarn voor mij neer, slipte een extra-zwaar automatisch pistool met tien schoten, benevens eenige reserveladingen in mijn jaszak, en trok de kast dicht. In het bovenste deel van de deur had ik een paar gaten geboord, zoodat ik een overzicht over de heele kamer had.

Nòg een kleine voorbereiding had ik getroffen. De vloer vóór het bed was bezaaid met allerlei valklemmen, die ik bij een soort Manusje-van-alles vrij goedkoop had kunnen krijgen, en waarvan deze vertelde, dat het Russische leger ze gebruikte om wolven en vossen te vangen. Ik dacht ze voor hetzelfde doel te gebruiken.

Mijn plan was eenvoudig genoeg. Dat er wat gebeuren zou, stond voor mij vast. 't Hing er nu maar van af, wát er gebeuren zou. Ik meende op vrijwel alles gerekend te hebben.

Het waarschijnlijkste was, dat er brutaalweg iemand zou binnen komen, evenals den vorigen nacht, en dat deze een por of zooiets naar den armen strooman in het bed zou geven. Dan zou hij onverbiddelijk gevangen zitten in de klemmen.

Mogelijk ook zou men het eens met 'n gifslang, of 'n tijger probeeren, of uit de verte met 'n scherpschutter werken. Dan was hun doel niet bereikt, maar 't mijne óók niet, en de schermutselingen zouden voort-

gezet worden, met een voorloopig voordeel aan mijn kant.

Onder dergelijke overpeinzingen bleef ik, zonder mij zelfs maar een oogenblik te verroeren, op mijn hooge zitplaats en wachtte....

Even over half één gebeurde er eindelijk wat. De balcondeur, die ik toch stevig gesloten had, draaide héél langzaam een klein beetje open. Ik had wel vermoed, dat de eerste aanval dáárdoor zou komen, en dus de scharnieren met wat amarilvijsel gruwelijk-piepend gemaakt. Daarom gebeurde het openen der deur niet geheel en al geruischloos, hoe langzaam en hoe weinig ver het dan ook ging.

Het zwakke nachtlichtje verlichtte flauwtjes het hoofd van een man, vlak bij den grond, dat naar binnenkeek. Het was zoo'n ontzaglijk valsche en gemeene Chineezentronie, dat ik een bijna onbedwingbaren lust kreeg, den vent een kogel door zijn kop te jagen. Ik deed het echter niet, al was hij maar op drie meter van mij vandaan, en wachtte eerst eens even af, wat hij doen zou. Plotseling zag ik een leeren zakje en een mes in zijn handen. Hij gaf een vlugge, lange snede over het zakje, dat open spleet en wierp het bliksemsnel in de kamer. Meteen trok hij haastig het raam dicht. Een hoog zoemen klonk in de lucht, en tegelijk zag ik een grooten zwerm muggen door de kamer en rondom het nachtlichtje dansen. Eén oogenblik moest ik lachen, maar toen schoot mij iets door het hoofd, dat mij een rilling langs de huid joeg. Op zóó iets zeldzaam geraffineerds had ik niet gerekend. Was er beter middel denkbaar om mij op onbegrijpelijke

en zekere wijze te treffen, dan *muggen met vergiftigd steekapparaat?!*

Dadelijk bedacht ik dat ik weliswaar tamelijk safe hier zat, maar dat het toch goed zou zijn, de kijkgaten te dichten, anders zou misschien toch nog het een of andere verdwaalde insect bij mij kunnen komen. Snel greep ik mijn portefeuille, vond een paar postzegels en had in een oogwenk de gaten dicht geplakt. Begrijpende, dat de schurken zich verder wel niet naar binnen zouden wagen, sliep ik met een tamelijk gerust hart in....

* * *

Den volgenden ochtend werd ik al vroeg wakker met een stijven rug en de alleronplezierigste gedachte, dat een legioen uiterst gevaarlijke kleine vijanden in mijn kamer de wacht hield. Bedenkende, dat ik toch niet voor eeuwig in die kast kon blijven, besloot ik, het erop te wagen, trok mijn jas over mijn hoofd, stak de handen diep in de zakken, was met één sprong uit de kast en met een tweede buiten de kamer, de deur zorgvuldig achter mij sluitende. Terwijl ik een haastig ontbijt nam overlegde ik eens even met mezelf, wat er te doen stond, en ik kwam tot de onaangename conclusie, dat de bende feitelijk een aanvankelijk voordeel had behaald. Ik verwenschte mijn domheid van maar niet dadelijk te hebben geschoten, toen ik er de kans voor kreeg. Maar gedane zaken nemen geen keer, en in ieder geval wist ik nu, met tegenstanders te doen te hebben, die lang niet mis waren.

Ik telefoneerde een uur later met inspecteur Overton, die mij stevig uitlachte en mij sarcastisch voor den zesden keer meedeelde, dat honderd man klaar stonden bij het eerste sein! Ik antwoordde koeltjes, dat hij beter honderdvijftig kon gereed houden, want dat ik reden had om aan te nemen, dat wij met een uitgebreiden en vastberaden troep te maken hadden.

Intusschen had ik op middelen gepeinsd om van de vergiftigde muggen af te komen, en al gevonden, dat een beetje lichtgas misschien goede diensten zou kunnen verrichten, toen mijn hospita verbaasd kwam binnenlopen, uitroepend:

- Gunst, meneer, heb u veel last gehad van al die muggen, vannacht?

Ik schrok geweldig.

- U bent toch niet gestoken, juffrouw? U hebt de deur toch wel gesloten?

- Ja zeker, meneer. Maar gestoken zegt-u? Wel nee, meneer, ze zijn allemaal dood. Heb-u niet gezien vanmorrige? Hardstikkedood allemaal. De grond lei der vol van! Kijk 's!

En ze toonde mij het stofblik, volgeladen met doode muggen. Ik begreep, dat het vergif na enkele uren zijn uitwerking op de insecten zèlf had gehad.

- Enne, meneer, wat was dat voor een raar soepie in uwes bed? Allemaal hooi en zoo.

Ik begreep, dat zij den pseudo-Morrison bedoelde, die voor mij de giftige steken had moeten opvangen.

- O, dat is 'n nieuwe manier om je kleeren netjes in plooi te krijgen! antwoordde ik met zóó'n geloofwaardig gezicht, dat zij zonder meer aftrok.

Ik bracht den ochtend verder door met nadenken en met wachten op advertentiemannen. Maar er kwam niets, geen verrajers en geen goede denkbeelden. Zoodat ik onverrichterzake kon gaan koffiedrinken.

Mijn hospita bracht de halve flesch melk, die ik, zooals je weet, gewoon ben, om 12 uur te drinken.

- Gunst, meneer! vertelde ze, de flesch openend en de melk in een glas gietend. Er was vanochtend een andere melkboer, zóó'n enge kerel heb u nog nooit gezien, zoo'n echte gemeene vent, weet-u? Hij sting al klaar met z'n flesschie, toen ik de deur opendee, nou, en ik zee: je bent laat, melkboer! Toen vloekte die, zoo'n gore judas! En hij had niet eens terug van een kroon!

- Zoo, zoo, juffrouw Bates! Ja, dat vind ik óók niet, zooals het behoort! Dank u wel. E.... eh, juffrouw Bates! Als er soms nog zooiets bijzonders gebeurt, komt u het mij dan dadelijk even zeggen!

- Zeker, meneer! Hebt u weer een politie-zaakie? Is er weer vuil aan de knikker?

Ik knikte even, en zij verdween. Dien dag heb ik geen melk bij de koffie gedronken, en 's avonds belde Dr. Price van het politie-laboratorium mij op om mij te zeggen, dat die melk 20% cyaankali bevatte.

* * *

Aangaande 'De Blauwe Draak' meldden de avondbladen slechts, dat de detective snel vorderde en dat een spoedig einde verwacht kon worden....

Ik verkneukelde mij van plezier over den indruk,

dien de bende van dit bericht moest krijgen! Dien avond hoopte ik bovendien wat beter dan den vorigen te gebruiken. De strijdwijze van den vijand was mij nu bekend, ik kon er mij dus eenigszins naar richten.

Dezelfde drie vrienden, die den vorigen avond bij mij waren geweest, kwamen nu wéér, ditmaal niet om te whisten en te drinken, maar voor nuttiger doeleinden.

Zooals je weet, had het huis van de Bates in Fleetstreet een vrij ruimen tuin, met tamelijk aardig struikgewas en veel heesters, waartusschen nauwe kronkelpaadjes, prieeltjes en dergelijke meer. Op dien tuin zag het balkonvenster van mijn kamer uit.

Ik vermoedde, dat een eventueele herhaalde nachtelijke aanval wéér op dat balkonvenster gericht zou zijn, daar dit wel het ‘zwakste’ punt van het geheele huis was.

Vóór zonsondergang nog deed ik een ronde in den tuin met mijn vrienden, oude universiteits-kameraden en pootige jongens. Jim Winter heb je nog gekend, nietwaar?

Er deed zich niets verdachts voor, en wij bleven tot donker in een prieeltje zitten zwetsen en lawaai maken, ondertusschen duchtig oplettend. Toen verspreidden wij ons in den tuin en posteerden ons op plekken, waar wij in den rug gedekt waren en een goed uitzicht op het bewuste balkon hadden.

Terwijl ik daar zat ineengedoken tegen den hoek van den tuinmuur, verborgen achter een groote adelaarsvaren, den linkerduim op het knopje van een reflector en den rechterwijsvinger op den

trekker van meergenoemd schietwerktuig van zwaar kaliber, deed ik, evenals den vorigen avond, de meest fantastische gissingen aangaande de manier, waarop men mij vannacht het lieve leven zou probeeren te ontfutselen. Maar hoe ik ook mijn verbeeldingskracht uitputte, een eenigszins logische voorstelling van wat er kon gaan gebeuren, vermocht ik niet te krijgen. En toch - de kerels konden toch maar niet domweg met z'n tienen of twaalfen mijn kamer bestormen, of het huis in de lucht laten vliegen? 't Zou tè vulgair zijn voor een boosdoeners-genie, dat de vergiftigde muggen uitdacht. Maar juist die onzekerheid omtrent het wapen, dat de vijand ging gebruiken, was buitengewoon opwindend en onaangenaam.... En die onzekerheid duurde vrij lang, want eerst tegen twee uur 's ochtends klonk een vaag ritselen in de bladeren op misschien een meter van mij vandaan, dat niet van den wind afkomstig kon zijn. Al mijn spieren en zenuwen waren nu op het hoogst gespannen. Mijn, reeds lang volkomen aan de duisternis aangepaste oogen namen éven hoofd en schouders van een mensch waar, recht voor mij uit. Wèg was 't weer. Toen zwaaide er een arm in de lucht, het rinkelen van ruiten klonk, en een zachte, doffe ontploffing. Dan een snel ritselen in de struiken, een schelle lichtflits, een felle knal en een gil. Ik was opgesprongen en snelde in de richting waar de gil geklonken had, en waar nu een triomfantelijke stem riep:

- Hallo Jack! Hier heb ik er eentje. Gauw! Hé,

Johnie, Jim, kom maar hier! De man heeft zijn portie!

Meteen stond ik midden in een bloemperk, en struikelde bijna over een lichaam, dat dwars vóór mij over de viooltjes en goudsbloemen van juffrouw Bates lag. Al Johnson, destijds 2e luitenant bij de Guards, bukte juist erover heen, zijn nog rookende dienstrevolver in de hand.

- Hij heeft ruimschoots zijn bekomst! zei hij op spottenden toon tot mij. De vogel stond hier zóó mooi in 't maanlicht als een standbeeld. 'n Schietschijf voor zuigelingen!

- Waar heb je 'm geraakt?

Hij wees en ik zag bloed langs de slapen van den Chinees (want het was inderdaad een zoon van het Hemelsche Rijk) druipen.

Intusschen waren Jim Winter en Johnie Murphy ook gekomen, en de laatste, die medisch candidaat was, gleed met de vingers langs 't hoofd van den getroffene.

- Je treft 't Morrison! zei hij. 't Is niks meer dan 'n schampschotje.

- Zacht wat! antwoordde ik halffluid. Zoo, dus hij is hardstikkedood, hè? ging ik op luiden toon voort, hem tegelijk een por gevend.

Hij keek verbaasd, maar antwoordde dadelijk, eveneens luid:

- Ja, as 'n pier. Ze kunnen 'm wel zóó in den grond stoppen, 'n kist heeft de schoelje niet noodig.

- Laten we hem nou eerst maar 's naar binnen sjouwen! zei ik. Dan de politie opbellen, enzoovoorts.

Tegelijk zullen we dan eens kijken, of er veel schade is aangericht op mijn slaapkamer.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Johnie en ik namen den bewusteloozen gelen broeder op en droegen hem naar binnen, terwijl de twee anderen om ons heen patrouilleerden. Onderwijl vroeg Johnie mij fluisterend, waarom ik wou hebben, dat onze man dood was, maar ik zei hem, dat hij dat wel merken zou, en hij hield zijn mond.

Binnen ontving ons het doodelijk verschrikte echtpaar Bates, dat bijna flauw viel bij 't gezicht van het 'lijk' dat wij droegen. Ik wist ze echter gerust te stellen en vertelde daarbij meteen, dat we dien Chinees hadden 'doodgeschoten'. Mr. Bates ging de polite opbellen en ik liet den gevangene achter onder de hoede van mijn vrienden op mijn zitkamer, om zelf de slaapkamer eens te inspecteeren.

Op 't punt de deur te openen, bemerkte ik een héél klein rookwolkje dat door het sleutelgat kwam. Ik trok mijn hand terug en rook voorzichtig aan 't sleutelgat. Er kwam een lucht in mijn neus, brandend als vitriool en verstikkend-zwoel, zoodat ik als een haas rechtsomkeert maakte met nog een duizelig gevoel in het hoofd ervan. Een gasbommetje dus! Als ze mij dat den vorigen nacht geleverd hadden, was ik er niet levend afgekomen!

Ik haastte mij naar beneden en vertelde het geval. Winter gaf den goeden raad, van buitenaf de ramen open te maken en dan den tocht de rest te laten doen. Conform werd besloten, en Winter ging zelf naar buiten om zijn plan uit te voeren. Wij hoorden het

gekletter en geraas van het opengeslagen glaswerk en toen een knal gevolgd door een heel salvo van schoten. Johnson en Murphy renden naar den tuin, mij bij den Chinees achterlatend. Even later hoorde ik hun vuurwapens ook knallen, waarop weer een salvo antwoordde. Ik meende zelfs geweervuur te onderscheiden. Toen hoorde ik het geluid van een zwaren motor in de straat, terwijl juffrouw Bates wanhopig gillend kwam binnenlopen. Vele zware voeten stommelden in het huis, nieuwe salvo's knalden. Eindelijk verstomde het lawaai en even later kwamen mijn vrienden met gloeiende revolvers terug, gevolgd door zes politiemannen onder een inspecteur.

- Ze zijn 'm gesmeerd! riep Johnson al van verre. D'r waren er zeker twintig. Ik heb er vijf geraakt!

- Breng je ze mee? vroeg ik lakoniek.

- Nee! hijgde hij. Er zijn geen dooden, geloof ik. En de gewonden hebben ze meegenomen.

- Wat is er hier in Godsnaam aan de hand geweest? vroeg de inspecteur.

Maar het duurde een flinken tijd, voor ik hem kon antwoorden, want allen riepen en schreeuwden door elkaar, en Mr. Bates, met de politie teruggekeerd, rende ontzet door de kamer heen en weer, al maar roepend:

- Het is vreeselijk! Het is vreeselijk! Het is allerontzettendst!

Eindelijk echter kon ik den inspecteur met eenige woorden den toestand uitleggen. Ondertusschen verbond Johnie Jim Winters linker schouder, die bij het eerste schot gewond was. Op den doorboorden helm

van een agent na was er verder niemand geraakt.

- Ik vermoed, dat ze jou voor *mij* hebben aangezien, Jimmie! zei ik.

- Veel eer! Ik hoop, dat ze dergelijke blunders niet meer zullen begaan! antwoordde hij.

- Je boft, man! meende Murphy. 't Is maar 'n vleeschwondje. Eén decimeter lager.... oh la la!

- En onze man hier? vroeg de inspecteur, mij op den nog bewusteloozen schurk wijzend, die deftig in een leuningstoel hing.

- Ik zal hem bijbrengen en ondervragen! Laat intusschen uw mannen 't huis bewaken en zoo noodig voor versterking zorgen....

Maar 't was niet noodig, want de geheele buurt was ontwaakt. Overal zag men lichten, en telkens werd er gebeld, om te vragen, wat er loos was, daar de voor de deur staande politieauto duidelijk maakte, dat al dat gerucht uit No. 43 was gekomen.

Intusschen bracht ik, geholpen door Johnie en een flesch brandewijn, onzen boef weer bij kennis, zond alle aanwezigen, op mijn vrienden en den inspecteur na, weg, en begon hem scherp te ondervragen. Maar hij antwoordde zoo onbenullig en kort, dat ik niets uit hem kreeg.

Daarom nam ik een laatste middel te baat, en toonde hem de bekende advertentie.

- Kun je lezen?

Een hoofdknik.

- Heb je deze advertentie gelezen?

Een schudden.

- Lees dan!

Hij las de advertentie twee of drie keer over.

- Duizend pond sterling! zei ik, en straffeloosheid als kroongetuige! Wraak heb je niet te duchten, want je kameraden denken, dat Woe Tsjang (zoo heette hij) dood is. Wil je niet.... goed, de galg dan maar!

Welnu?

De man maakte eenige wanhopige gebaren.... de verleiding was hem tè sterk. Eindelijk zei hij, dat hij zoo weinig wist.

- Goed, dan zeg je alles wat je weet. Maar als ik later mocht merken, dat er dingen zijn, die je wist, en die je hebt verzwegen, ben je nog niet gelukkig!

Herhaalde verzekeringen van zijn oprechtheid en goede trouw volgden, die wij voor kennisgeving aannamen. En toen begon hij te vertellen met Oostersche welsprekendheid, dat het ons duizelde voor de oogen. Toen hij geëindigd had, keek ik den inspecteur eens aan, en deze keek mij aan.

- Dat is niet gering! zei hij toen, met iets twijfelends in zijn stem.

- Ik geloof, dat wij hier een zaak op 't spoor zijn, die een meer dan gewonen omvang heeft! meende ik. Ik stel u voor, om dezen man zijn verhaal nòg eens te laten doen, dan kan ik mijn notities even controleeren en hem nog eenige vragen stellen. En daarna neemt u hem mee en bergt hem voorloopig op, tot wij de bende achter slot en grendel hebben. Dan wordt hem zijn geld uitgekeerd, hij getuigt en kan gaan. Ik zou 'm adviseeren, maar uit Londen te verdwijnen!

* *

Toen ik den volgenden morgen, na een korte nachtrust in mijn zitkamer, met de politie nog om en in het huis, bij den hoofdinspecteur kwam en een lang relaas had gegeven van mijn ontdekkingen, moest deze toch wel ontkennen, dat de zaak althans oogenschijnlijk een nieuwe en gunstige wending had genomen. Maar hij bleef sceptisch gestemd aangaande den a.s. afloop, en gaf duidelijk te kennen, dat het hem niets zou verbazen, als de gevangen Chinees alles maar uit zijn duim had gezogen. Dat nam natuurlijk niet weg, dat hij mij nogmaals, de verzekering van zijn volledige hulp gaf.

Ik sprak nog een en ander met hem af, en besteedde den dag verder met het treffen van voorbereidingen en het nemen van inlichtingen. Dien avond hoopte ik met één slag de geheele bende in mijn macht te krijgen. De ochtendbladen hadden reusachtige, opzienbarende, brallende artikelen over de schietpartij van dien nacht, en alle vermeldden uitdrukkelijk als een ‘voorloopig succes’ den *dood* van den man, die den ‘lagen aanslag’ op mijn leven had gepleegd.

Vanzelfsprekend paste ik dien dag terdege op, bracht het grootste gedeelte van den tijd op Scotland Yard door en verliet dit, als eenvoudig agent gekleed, en met een grondig veranderd gezicht. In deze kleedij ging ik naar een politiepost, verliet deze door een anderen uitgang als werkman met wéér een ander gezicht, stapte in een taxi naar het Strand, stapte daar in een andere taxi naar Liverpool Station, nam daar een underground, die ik bij een kleine stopplaats op 't allerlaatste oogenblik verliet en was nu vrijwel zeker,

niet meer gevolgd te worden. Dit was, zooals je uit het volgende blijken zal, van 't grootste belang voor mij.

De werkmán, dien ik voorstelde, terwijl ik opnieuw een politiepost binnenging, zag er nog vrij fatsoenlijk uit, daar hij in taxi's moest kunnen rijden zonder dat dit erg opviel. De werkmán, die denzelfden post een half uur later verliet, was kennelijk van de geringste soort en bovendien werkloos, want hij zag er allersmerigst en uiterst haveloos uit, scheen geen haast te hebben, maar wandelde op zijn doode gemak, de handen in de zakken van zijn vieze, gescheurde broek, langs de straten van East End, uit een miniem klein stompje pijp een gemeen soort tabak rookend.

Het geheel was werkelijk een kunststukje van vermomming, van een inspecteur van bedoelden politiepost, die bekend stond als een der specialiteiten op dit gebied in Londen.

Ik kwam al verder en verder in steeds donkerder straatjes en steegjes van het donkerste Londen, plaatsen, waar ik in theorie (op de kaart namelijk) al dikwijls was geweest, maar die mij in hun volle realiteit onbekend waren. Gelukkig stak ik absoluut niet af tegen deze omgeving en kon ik mij hier bewegen als een visch in 't water, door mijn vermomming. Spoedig had ik de uiterst nauwe, vieze en glibberige straatjes van de Chineezenwijk bereikt, een gedeelte van Londen waar om zoo te zeggen geen eerlijk mensch woont en waar politiemannen zich slechts zéér zelden en dan nog altijd met velen tegelijk vertoonen. Overal rondom mij gore en valsche misdadigerstronies, stank van Chineesche keukens en van menschen, die het nooit

hebben durven bestaan, met water in aanraking te komen, opzichtige, schel gekleurde en grillig gevormde uithangborden, lage en onuitsprekelijk geheimzinnig aandoende huizen; een en ander niet geschikt om een mensch zich op zijn gemak te doen voelen. Ik *voelde* mij dan ook lang niet op mijn gemak, maar begreep volkomen, dat er nu doorgezet moest worden en ik concentreerde dan ook al mijn energie op het werk, dat ik te doen had: uitvinden, of de gegevens, ons door Woe Tsjang verstrekt, volledig betrouwbaar waren.

In een straat, die ik zonder moeite vond, en die den zonderlingen naam droeg van Primrose Street, zag ik weldra een groen gekleurd uithangbord in den vorm van een jonk, waarop eenige Chineesche karakteristieken en verder in 't Engelsch: Ah Ming, barbier. Met een korte aarzeling wou ik juist naar binnen gaan, toen een kleine gebeurtenis maakte, dat ik nog even voor het rommeltje, dat men deftig 'etalage' zou kunnen noemen, bleef kijken.

Een groote en uitstekende automobiel, 'n groote zwarte limousine, stopte voor de deur van Ah Ming, en twee als groote heeren gekleede personen met intelligente boevokoppen stapten uit en liepen den 'salon' binnen. Ik volgde onmiddellijk, en stond in een tamelijk ruim vertrek, overvol met allerlei wrakke en nuttelooze meubelen, enkele antiquiteiten van Oosterschen oorsprong, met in een hoek een tafel, waarop één blikken kom, één kan water, één kwast, één scheermes, één aanzettriem, één stuk scheerzeep en een

vies bakje met bloederige stukjes aluin. Waarde = bedrijfskapitaal van Ah Ming = ± één halve kroon.

Bij deze scheertafel, waarbij ook nog een soort matten stoeltje behoorde, stond Ah Ming zelf, een klein, vet en vuil ventje van bij de zestig, al maar te buigen voor de twee juist binnengetreden 'heeren'. Eén hunner zei iets tegen hem op halffluiden toon, en hij opende een deur voor hen op den achtergrond, waardoor zij verdwenen. Buiten klonk het geluid van den vertrekkenden auto.

Nu wendde Ah Ming zich tot mij.

- Scheren? vroeg hij.

Ik schudde het hoofd.

- De Blauwe Draak is nog immer te Tien-tsin! zei ik nonchalant.

Er kwam dezelfde eerbiedige glans over het vette en sluwe gezicht van den Chinees.

- En zijn Mandarijn behagen de Westersche geuren! antwoordde hij, buigend. Van wien of voor wien komt gij?

- Rapporten voor den Grooten Heer en Mandarijn!

Ah Ming maakte een verontschuldigende beweging.

- De Groote Heer en Mandarijn heeft orders gegeven! zei hij.

Dat beviel mij wel, maar ik trok een gezicht, of die orders zéér ongelegen kwamen.

- Wanneer kan ik hem spreken? vroeg ik. Mijn boodschappen zijn gewichtig en betreffen de zaak-FM.

- Over een drietal uren zal het mij geoorloofd zijn, u toe te laten. Wilt gij bij de mannen wachten? Gij behoort niet tot de A-klasse.

- Neen, ik ben een der luitnants van de B-klasse, en ben hier nog nooit geweest.

Hij bracht mij door dezelfde deur, waardoor zooeven de beide auto-eigenaars waren gegaan, in een smalle en lange gang, en vandaar met een lift naar beneden in een andere gang. Een muurstuk opende zich, en ik stond in een weelderig-ingerichte zaal, met verschillende zijdeuren. Het was een combinatie van opiumhol en speelzaal, en ik zag er tot mijn groote verbazing een twintigtal heeren uit hogere kringen, zelfs eenige dames, welke deels om de roulette zaten, deels bedwelmd op de sofa's lagen, die langs de wanden van de zaal stonden. Maar 't grootste deel van de aanwezigen bestond uit personen, die kennelijk tot de misdadigers behoorden, mannelijke zoowel als vrouwelijke.

Ah Ming wisselde een paar woorden met een dergelijk type van buitengewone lichaamsgrootte en -kracht, die hier zoo'n beetje de leiding scheen te hebben; deze keek even naar mij en knikte goedkeurend, waarop de 'barbier' vertrok.

De krachtpatser, die, evenals de meeste aanwezigen, blank was, wendde zich nu tot mij, wees mij met enkele ruwe woorden een tafeltje met tijdschriften en een buffet, waar ik mij gratis 'bezuipen kon, als ik wou' en keerde vervolgens terug naar het clubje, waarmee hij aan 't converseeren was.

Met een groot glas port en een vrij scabreus Amerikaansch tijdschrift nestelde ik mij in een hoekje, en keek over mijn lectuur heen de zaal en haar bevolking eens aan. Tot mijn groote genoegen zag ik een telefoon-

toestel op een kleine tafel links van het buffet. Onmiddellijk zocht ik nu een ander plaatsje, dicht bij dat toestel, scherp oplettend, of er soms iemand van zou gebruik maken.

Ik trof het werkelijk, want na een kwartiertje naderde een der spelers het toestel en voerde een kort gesprek met zijn chauffeur, dien hij beval voor te komen Gravesend Street 67.

Toen schoot mij door het hoofd, dat Woe Tsjang mij iets gezegd had van een uitgang van dit opium-, speel- en boevenhol in Gravesend Street, op de grens van East End, twee kilometer ver. Maar Woe Tsjang, een eenvoudig lid van de B-klasse, welker leden de armen der bende vormden tegenover de A-klasse, het hoofd, wist niet precies, hoe 't met dien uitgang eigenlijk zat. Nu wist *ik* het! Na eenig aarzelen besloot ik, gebruik te maken van de algemeene waarheid, dat een brutaal mensch de halve wereld heeft. Dienovereenkomstig legde ik rustig het tijdschrift neer, leegde het glas, dat naast mij stond met één teug en stapte, na een blik op de groote klok, die tegenover mij aan den grillig versierden wand hing, kalm op het toestel toe, nam den horen op en vroeg het geheime nummer van Hoofdinspecteur Overton zelf.

Werkelijk hoorde ik spoedig diens stem vragen:

- Hallo, hier afdeeling VI kamer 63. Met wie?
- Hier luitenant Deca! Zaak FM., B-klasse.
- Ah zoo! Zijn stem klonk verrast. Wel?
- Alle mededeelingen zijn juist. Het adres is Gravesend Street 67 - ja zeven en zestig, en het bekende

in Primrose Street. Er moet spoed achter gezet worden. Verder blijft alles bij de afspraak!

- Allright. Je bent 'n duivel. Tot ziens.

Met 'n voldaan gezicht ging ik weer zitten en ‘verdiepte’ mij weer in mijn lectuur. Zooals je gemerkt zult hebben, bevatte het gevoerde gesprek voor een oppervlakkig toehoorder niets verdachts. Maar voor een aandachtig en achterdochtig af luisteraar was er uiteraard wel iets eigenaardigs in. Op zulken had ik niet kunnen rekenen. In de zaal waren zij ook niet geweest. Maar mogelijk had een duplicaat-toestel in deze verklikkersdiensten gedaan, want ik zat nog geen drie minuten, of door een zijdeur kwamen drie kerels met zeer ongunstig uiterlijk. Zij stapten eerst op den krachtpatser toe, en deze verwees hen schijnbaar naar den buffethouder. Instinctmatig voelde ik, dat het om mij te doen was, en werkelijk zag ik den buffethouder naar mij wijzen. De drie ‘heeren’ stapten nu regelrecht op mij af. Ik deed of ik niets merkte, las kalm verder, maar heimelijk gleed mijn hand naar mijn jaszak en omklemde de kolf van zeker wapen....

Eenige oogenblikken bleven ze besluiteloos voor mij staan. Toen tikte een mij op den schouder. Ik keek op en keek hem vragend aan.

- I say, my man! Kom jij eens even mee! De baas moet je spreken.

- Wel, ik kom juistement voor 'm! zei ik.

- Zoo, nou, dat treft dan!

Ik volgde ze, bij mezelf concludeerend, dat 't wel eens mis kon zijn. Hun houding leek mij buitengewoon verdacht. Waarschijnlijk was het immers, in deze omstan-

digheden, dat mijn gesprek was afgeluisterd en dat men van den buffetman had gehoord, dat *ik* dat gesprek had gevoerd. In elk geval, ik had goede hoop om mij eruit te praten, en in 't ergste geval 't woord aan mijn browning te geven.

Door een serie gangen kwamen we spoedig in iets, dat veel weg had van 'n doodgewoon kantoor. Schrijfmachines, kaartsystemen, brandkasten, schrijfbureaux en kantoorstoelen. Eenige typisten en drie druk schrijvende heeren, van wie één bij mijn binnenkomst opzag.

Het was iemand met Europeesch en Mongoolsch bloed in de aderen. 'n Krachtige, intelligente kop, maar met 'n onnoemlijk valsche en wreede uitdrukking.

- Zoo, is dat onze man? vroeg hij, met 'n typisch, licht accent. 't Is goed, gaat maar! (dit laatste tegen mijn begeleiders).

Deze verdwenen, en de heer vóór mij, die kennelijk 'de Baas', of anders gezegd 'de groote Heer en Mandarijn' was, wees mij een club-fauteuil, wat mij in verband met mijn uiterlijk niet weinig verbaasde.

- U is luitenant Deca? vroeg hij.

Ik knikte. Het was de naam van den blanken luitenant van Woe Tsjang.

- U is pas kort bij ons verbonden, meneer! zei de 'Baas'. U is, dank zij uw waardevol verleden en goede getuigschriften (ik had moeite om mijn lachen te verbergen!) dadelijk als luitenant geplaatst. De zaak F M, een belangrijke zaak, is u in handen gegeven. U heeft ermee geprutst en gesukkeld, en niet eens kans gezien, ondanks de u verstrekte uitstekende wapens, één enkel nadeel aan onze tegenstanders te be-

rokkenen, op twee gebroken ruiten na! Ik acht dit zoo'n slecht voorbeeld voor onze mannen, dat ik besloten heb tot uw doodvonnis. Heeft u nog iets op te merken?

Het geval was werkelijk bijzonder en niet zonder humor. Daar zou ik nou toch warempel even ter dood worden gebracht, omdat ik *mezelf* niet meer nadeel had berokkend dan twee gebroken ruiten.

Ik ging protesteeren, vertelde, dat ik twee politiemannen zwaar had gewond, en dat, als de politie niet gekomen was, ik de bewoners van het huis en compagnie naar de hel zou hebben gestuurd, enfin ik schepte op, dat ik ervan duizelde. De 'Baas' liet mij kalm uitspreken en zei toen:

- Jawel, 't is mooi, ik zie 't al. We zullen maar bij wijze van inleiding beginnen met *u* naar de hel te sturen.

Meteen, nog voor ik goed wist wat hij gezegd had, voelde ik den fauteuil, waarin ik zat, met een ruk omkantelen en mij ruggelings naar beneden werpen in een ruimte, die zich achter mij geopend had. Met 'n plof kwam ik neer op den grond; 't scheelde geen haar, of ik had mijn nek gebroken.

Door een groot toeval zag ik kans, om dadelijk weer op de been te komen, en dat was mijn geluk, want 't volgende oogenblik zag ik in den door een petroleumlampje flauwtjes verlichten kelder iets naar me toerennen, dat ik door een vlugge beweging wist te ontwijken. Meteen zag ik wat het was: een dier kolossale Aziatische wilde honden, wreed en bloeddorstig als panthers en niet bang voor leeuwen of tijgers. Toen

een tweede zwarte gedaante met een woesten grauw op mij afschoot, deed ik een wanhopigen sprong de lucht in, in de richting van het licht grijpend. Plotseling had ik houvast aan een metalen stang, misschien vier en een halven meter boven den grond. Ik zegende mijn rekstokoefeningen van weleer en zwaaide mij in eens omhoog, zoodat ik schrijlings op de stang kwam te zitten. Een nijdig en vreeselijk blaffen en janken, een lawaai als uit de onderwereld, klonk mij nu van beneden tegen. Tegelijk onderscheidde ik een groot, gedrongen lichaam, dat naar mijn beenen sprong....

Ik schopte met al mijn kracht, in 't wilde weg. Mijn stevig gelaarsde voet trof iets weeks en lillends; een angstig, kort janken klonk, en met een zwaren slag viel de hond terug.

Nu had ik kans, mijn lantaarn en mijn parabellum ter hand te nemen, en een krachtige lichtbundel schoot door den buitengewoon ruimen kelder en verlichtte een dozijn van genoemde honden, die, verbaasd door het ongekende licht, zwegen. Ik maakte een snelle berekening. Zoolang ik licht had, was ik betrekkelijk veilig, want zelfs al zouden de dieren mij weer willen aanvallen, dan kon ik ze wel, zoo niet dooden, dan toch in elk geval buiten gevecht stellen. In 't donker zou mijn positie vrij lastig worden, ook al zat ik vrij hoog.

Een uur duurde mijn batterij stellig wel; in tien minuten *kòn* de politie er zijn. De kansen stonden niet kwaad.

Natuurlijk schoot ik voorloopig liever niet. Ik begreep heel goed, dat ik mijn leven uitsluitend aan het

toeval te danken had, dat er voor zorgde, mijn val van tien meter hoogte gelukkig te doen aflopen. Het was 'n kwestie van een halve seconde geweest. Schoot ik nu, dan berichtte ik daarmee den 'grooten Heer en Mandarijn', dat ik er levend was afgekomen, en dat hij dus naar andere middelen moest omzien, om mij van kant te maken. En ik was volstrekt niet verlangend, met andere middelen kennis te maken....

Het was dus 'n geduld-kwestie geworden. Voor afleiding keek ik den kelder eens door, met de groote, gele, woeste hondenlichamen, die aarzelend en jankend rondliepen, met de staarten de flanken vegend. Overal lagen afgekloven botten en beenderen, en ik zag duidelijk enkele menschelijke schedels. De met roode tegels bedekte grond was klam-vochtig. De wanden waren kaal, alleen de wand onmiddellijk achter mij had een richel, waarop meergemeld petroleumlampje stond, waarvan de diensten mij onduidelijk waren. Van deze richel af waren eenige treden uitgehouwen, die naar boven voerden. De zoldering was zeker 5 M. boven mij. De stang, waarop ik zat, liep van muur tot muur evenwijdig aan de richel, op twee meter er vandaan, zoodat ik mijn pogingen om deze, en vandaar uit de veilige treden te bereiken, moest opgeven.

Ik kon dus in lijdzaamheid wachten, tot het mij groen en geel voor de oogen werd, en ik meende, dat er stellig reeds een halve dag was voorbij gegaan. 'n Horloge had ik natuurlijk niet. Daar mijn reflector echter rustig door brandde, kòn de tijd niet reeds zóóver zijn gevorderd.

Eindelijk echter, toen het licht begon te verzwakken en de honden hoe langer hoe onrustiger werden, verloor ik langzamerhand alle hoop. 't Was nu wel duidelijk, de politie had 't niet kunnen vinden, had althans niet kunnen doordringen tot het hart van de bende. En dan was ik onverbiddelijk ten doode gedoemd. Een kogel zou nog de beste en eenvoudigste oplossing zijn....

Toen kwam het moment in mijn leven, dat ik voor het eerst begreep, hoeveel waarde wij menschen aan ons aardsche bestaan hechten.

Boven mij ontstond ineens een krankzinnig lawaai, stemmen brulden, schoten en salvo's kraakten, 't was 'n leven als een oordeel. Dit werkte zóó in op de honden, dat twee hunner naar mij sprongen! Vier kogels bleken voldoende, om hen en hun kameraden van verdere pogingen te doen afzien. Het lawaai boven verstomde. Ik bleef lustig laden en schieten, met het wèlberekende gevolg, dat daarboven eenige harde bonken tegen den vloer klonken van de kogels. Tegelijk schreeuwde ik, zoo hard ik kon. Men schreeuwde terug!

En hoera! de zoldering vloog open en de hoofden van tien, twintig agenten vertoonden zich. Men wierp mij een touwladder toe. In twee seconden stond ik temdden van mijn bevrijders en nòg even later drukte Overton mij beide handen tegelijk en vloekte voor den vierden keer van zijn leven.... maar nu van vreugde. Hij hield toch veel van mij, die beste Overton!

En toen ik met hem en zijn mannen buiten kwam, struikelden wij elk oogenblik over lijken, en waren er overal Roode-Kruiswagens en politie-auto's, terwijl

ik hier en daar een post zag met een mitrailleur.... En men vertelde mij van alle kanten, dat er *twee en een half uur was gevochten*, en dat zelfs twee compagnieën van de Guards assistentie hadden moeten verleen.

Maar de geheele A-klasse, inclusief de ‘Groote Heer en Mandarijn’ lag in 't hospitaal of zat achter slot en grendel.

En Woe-Tsjang reisde nog denzelfden nacht af naar zijn geboorteland.

Dat was de affaire van den Blauwen Draak!

De spiritistische aviateur

I

Over den eenzamen, stoffigen, door de zon geblakerden straatweg vloog een auto in volle vaart....

Het was geen elegante wagen. Maar de breede, stevige carrosserie, grijs van stof, verborg blijkbaar een zeer krachtigen motor, want de zware wagen schoot voort met een gang van zeker 80 of 90 K.M. en de machine gonsde zoo beheerscht-rustig, dat het duidelijk voor ieder moest zijn, dat zij een dertig K.M. meer óók wel aankon.

Ik wisselde een blik met mijn vriend, den 2e-luitenant-vliegenier Van Delden, dien ik per fiets naar zijn vlieggkamp in het hartje van heiden en zandvlakten vergezelde. Hij keerde van zijn verlof daarheen terug, en ik had besloten, hem een paar weken daar in de eenzaamheid gezelschap te houden.

- Wat is dat voor een woesteling? vroeg ik hem, verbaasd de enorme stofwolk naöogend, die vóór ons werd opgejaagd.

- Dat is 'n heel merkwaardige vent! antwoordde hij. Ik zal je wel aan hem voorstellen daarginds. Zoo'n type zie je ook maar ééns in je leven. Enfin, wacht maar!

- Zoo! Nou, ik ben benieuwd! zei ik, op weinig nieuwsgierigen toon. De als het ware met het stuurwiel vergroeide, inééngedoken gestalte, geheel in leer gekleed en met een reusachtigen stofbril voor de oogen, die ik even, héél vluchtig had zien voorbijschieten, vond ik nu niet zoo merkwaardig.

Nauwelijks was ik zoo ver met mijn gedachten gevorderd, toen met een woedend gebrom en een naargeestigen claxon-uithaal een tweede auto in razende vaart voorbijstoof. Het was een knalroode, lange en lage sporttorpedo, evenals de vorige door één man bestuurd. Voor ik 't wist, was hij voorbij.

- Nog zoo'n merkwaardig type? vroeg ik.

- Misschien wel. Ik ken die kar niet! 'n Mooi racewagentje is 't anders wèl. Zou ie 'n wedstrijd tegen Don Carlos' Adler hebben?

- Heet je merkwaardige type Don Carlos?

- Dat is ten minste zijn bijnaam. Hij heet Karel Crahier en is van Fransche afkomst. Maar wij noemen hem Don Carlos. Hij heeft anders niets Donachtigs hoor! Hij ziet er wat Spaansch uit.

Ik lachte ongeloofig. Het was een van de vele keeren, dat mijn twijfel aan het romantische in deze wereld beschaamd werd....

* *

Mag ik u even voorstellen? Meneer Crahier.... meneer De Witt.

- Heel aangenaam met u kennis te maken, meneer Crahier!

- De zegen van de Driepuntige Ster zij u toegewenscht!

- Watblief?

- en dat uw booze geest....

- Schei uit, Don Carlos! mengde mijn vriend Van Delden zich in 't gesprek. Hoe kan deze meneer weten, wat jij met je onzin bedoelt!

- Neem me niet kwalijk, maar iedereen moet weten, wat ik ontdekt heb, en iedereen zàl het weten, Van Delden. Dat heb ik je al zoo dikwijls gezegd. Dus, meneer De Witt....

- Ben je weer bezig, Carlos?! riep een grove stem, zes tafeltjes verder in deze officieren-stamkroeg.

- Ja, kom jij eens helpen, Montbas! antwoordde mijn vriend. Don Carlo ziet weer geesten!

Terwijl Montbas 'te hulp schoot', had ik tijd, het 'merkwaardige type' eens wat nauwkeuriger te bekijken. Een lange, slanke man, met verwilderde zwarte haren en een gebruind, regelmatig gezicht, dat werkelijk iets Spaansch hooghartigs had. Maar in zijn groote, zwarte oogen lag een vreemde melancholieke uitdrukking, die heelemaal niet met dit gelaat overeenkwam.

- Wat is er aan 't handje? vroeg Montbas. Probeer je weer bekeerlingen te fokken?

Lachend stond de enorme vliegerluitenant, genaturaliseerde Waal, die nog in den grooten oorlog had meegevochten, in al zijn zwaarte, met de handen in de zakken, voor den 'Spaanschen edelman'. Hij was dik, met een, 'n beetje pafferig, doodgoed en hartelijk uiterlijk. Van Delden had mij even tevoren aan hem voorgesteld.

- Neem me niet kwalijk! herhaalde Don Carlos.

Jullie kunt makkelijk lachen. Ik ben immers zeker van mijn zaak! Als ik niet op 24-karaats feiten bouwde, zou ik zelfs geen wóórd erover zeggen. Maar nu! De Wáárheid moet *iedereen* leren kennen.

- Dan moet je net meneer hebben! grinnikte Montbas. Meneer is immers journalist? Komaan, ik wil wel eens 'n interview meemaken.

Ik protesteerde en wees er op, dat ik vakantie had. Maar nauwelijks had het ‘merkwaardige type’ begrepen, dat ik tot de beruchte inktverkwisters behoorde, of hij werd enthousiast en tegen wil en dank moest ik aanhooren, wat hij te vertellen had, een en ander onder spottend hoonlachen van een groep om ons heen verzamelde vliegeniers. Hij praatte maar door, en daar ik plezier in 't geval begon te krijgen, nam ik mijn notitieboekje en mijn vulpen, en maakte gewichtige aantekeningen, tot dubbel vermaak van de aanwezigen.

Don Carlos was werkelijk een merkwaardig type. En belezen bleek hij ook te zijn! Hij noemde hoofdstellingen van alle mogelijke wijsgeerige theorieën, citeerde uitspraken van Aristoteles, Kant en Freud door elkaar, besprak interessante gevallen van spookverschijningen, die een baker jaloersch zouden hebben gemaakt, en bouwde voor onze ondankbare oogen een heel apart spiritistisch geloof op, met zeldzaam gedurfde conclusies en de verbluffendste onderstellingen en bewijzen, zoodat 't mij op 't laatst groen en geel voor de oogen werd. Het allerbelangrijkste hoofdpunt uit dit geloof bestond hieruit, dat hij vast van meening was, dat ieder mensch belaagd werd door

een boozen geest, den geest namelijk van een zijner voorouders, welke trachtte hem zooveel mogelijk nadeel te berokkenen, ja, zelfs zijn dood te veroorzaken.

Ik begon nu te begrijpen, wat hij daarnet met *mijn* 'boozen geest' bedoeld had. In elk geval, hoe verder hij kwam, hoe pessimistischer hij werd, tot eindelijk, bij een àl te sombere gemoedsluchting, het gelach zóó homerisch werd, dat hij 'er maar verder van afzag zijn paarden voor de zwijnen te werpen', zooals hij zei.

Een kwartier later vonden wij hem terug aan Montbas' tafeltje, gewikkeld in een diepzinnig-technisch gesprek over de voor- en nadeelen van den nieuwsten Amerikaanschen carburator voor lichtere vliegtuigmotoren, waarvan hij de beschrijving in een vaktijdschrift ontdekt had. Het dweepzieke licht, dat hij zooeven in zijn oogen had, was geheel verdwenen; hij keek en redeneerde nu heel verstandig en deed absoluut als een gewoon mensch. Even later beschreef hij ons de prachtige omstreken van het vliegterrein, die alléén al het vliegen hier in de buurt tot een genot maakten, vertelde enthousiast van zijn liefhebberij in de autosport en van de vele goede eigenschappen van zijn 40-50 P.K. Adler.

Ik luisterde geïnteresseerd toe; het merkwaardige type viel mij kolossaal mee. En toen hij begon te spreken over het plezier, dat hij er altijd in had, om alle andere auto's voorbij te razen, vroeg ik nieuwsgierig:

- Had u vanmiddag óók zooiets bij de hand? In dat geval liet die andere car het niet op zich zitten, hoor! 't Leek wel een formeele wedstrijd, wie 't eerst zijn nek zou breken!

Hij keek mij verbaasd aan.

- Vanmiddag? 't Is wel mogelijk. Waar heb u mij dan gezien? Ik ben vanmiddag uit Amsterdam gekomen, dus....

- Op den straatweg, geen zes K.M. hier vandaan. U reed minstens 90. Bent u toen niet dien lagen, rooden wagen voorbij gerend? Hij deed flink zijn best om revanche te nemen!-

Tot mijn groote verwondering verbleekte Don Carlos van schrik. Met een ruk beheerschte hij zich en zei met een vreemde stem:

- Nee, ik heb niets gezien!

Meteen stond hij op en ging naar een ander tafeltje. Ik keek Van Delden en Montbas eens aan. In de oogen van den eerste las ik een even groote verwondering als de mijne. Die nam echter nog toe, toen ik Montbas eveneens zichtbaar geschrokken zag!

Wat later in den avond bracht deze het gesprek weer op den rooden auto, en informeerde voorzichtig naar nadere bijzonderheden. Ik wist hem weinig meer te vertellen, dan dat het een knalroode sporttorpedo met één persoon erin geweest was, maar Van Delden, die uit den aard der zaak meer van motoren en auto's wist, zei hem nog, dat 't vermoedelijk een van die lage en bliksemsnelle Lanciawagens was geweest. Een en ander scheen een weinig geruststellend effect op den dikken luitenant te hebben, al gaf deze zich nòg zooveel moeite, het niet te laten merken. Wij waren echter te beleefd, hem naar de oorzaak van die ongerustheid te vragen.

* * *

Natuurlijk was mijn verbazing van tamelijk korten duur. Ik kon toen nog niet de oorzaken weten, die de ongerustheid der beide vlieger-officieren opwekten. Ik vergat dit in mijn oog vrij onbelangrijke voorval dus zeer spoedig. Ik zou er even snel weer aan herinnerd worden!

Toen ik den volgenden avond laat het kleine dorps hotel, waar ik logeerde, weer bereikte, na een heerlijken dag in de dennenbosschen te hebben doorgebracht, zag ik voor het tuinhek van dat hotel twee auto's staan....

De eene stond vlak vóór de opening van het hek, in 't volle licht van een lantaarn. Het was een groote, donkergrijze zespersoons reiswagen, dien ik zeer goed kende en bij 't zien waarvan ik nauwelijks een kreet van verbazing kon bedwingen - de auto van Morrison!

Even aarzelde ik toch nog. 't Leek een onmogelijkheid, dat hij, dien ik op dat oogenblik rustig (of onrustig) in Londen waande, hier in dit kleine dorpje midden op de Veluwe zijn zou. Maar toch.... 't moest wel zoo zijn, want zelfs het duiveltje, dat hij als mascotte op zijn radiator had staan, herkende ik.

Ik wilde al naar binnen snellen om hem te verwelkomen, toen ik den tweeden auto opmerkte, die een beetje ter zijde en uit het licht stond, zonder brandende lampen, en die aldus nauwelijks opviel. Het was een lange, lage torpedo met het bekende Lancia-vlaggetje, en ondanks de duisternis was het heel goed te zien, dat de carrosserie helrood was....

Even dansten de dolste vermoedens door mijn

hoofd. Toen bedacht ik, dat er óók nog zooiets als toeval bestond, en dat toeristen en vakantie in dezen tijd van 't jaar gewone, veel voorkomende zaken waren. Maar toch.... Waarom die ongerustheid van Don Carlos en van Montbas? Waarom die geheimzinnigheid met dien rooden wagen zonder lichten? Waarom nù juist de 'groote Morrison', zooals zijn collega's hem noemden, hier?

Ik zou het weldra weten, meende ik. En ik spoedde mij naar binnen. De hotelier was nog op.

- Van wie zijn die auto's hier voor de deur? vroeg ik hem, schijnbaar onverschillig.
- U bedoelt die grijze? Van een zekeren meneer Jackson, 'n Engelschen toerist.
- En die rooie?
- Wat bedoelt u? Ik weet maar van één!

Ik trok hem mee naar 't raam en wees hem de torpedo. Hij schudde bedenkelijk het hoofd.

- Dien wagen heb ik wel meer gezien, meneer. Hij stormt soms door het dorp heen den laatsten tijd. D'r is iets niet pluis met die kar! De veldwachter heeft hem al meermalen willen aanhouden, maar 't lukt 'm nooit. Hij heeft zeker al zes keer 't nummer opgenomen en proces-verbaal opgemaakt. Maar 't nummer klopt nooit, dus ze komen er nooit ver mee! Maar nou.... Hé, kijk, daar komt de veldwachter!

Meteen zag ik een man in uniform geen twintig meter vóór den auto opduiken en er vlug naar toe loopen. Tot onze groote verbazing zette de wagen zich tegelijk zacht zoemend in beweging *zonder dat wij iemand aan het stuur zagen*, en reed recht op den poli-

tieman af, die verschrikt opzij sprong. Toen brulde de claxon, de motor kreeg ineens vol gas, en in woeste vaart stormde de geheimzinnige auto weg....

De hotelier en ik keken elkaar verstomd aan....

- Welke kamer heeft Mr. Jackson? vroeg ik in eens.

- Kamer 9, tegenover de uwe, meneer!

Ik vloog de trap op met drie treden tegelijk en bereikte kamer 9 ademloos. Ik klopte en opende de deur. De kamer - een zit-slaapkamer - was leeg!

Ik sloeg de deur dicht, opende die van mijn eigen kamer, en draaide het licht op. Voor het raam zat een breede, forsche gestalte, die zich bij mijn binnenkomen omdraaide.

How are you, John? zei hij.

Ik viel bijna òm van verbazing. Toen sprong ik op hem toe, schudde allebei zijn handen tegelijk en stelde een dozijn vragen in drie seconden tijds.

- Kalmpjes aan! Ik heb geen zeven monden! Zouden we maar niet 's eerst gaan zitten en 'n sigaret opsteken?

Ik beheerschte mijn nieuwsgierigheid en verbazing wat en volgde zijn raad op. En toen begon hij uit zichzelf te vertellen:

- Ik heb 'n opdracht van de Nederlandsche regeering in verband met de tegenwoordige drukke Duitsche spionage! De haard daarvan schijnt hier in de buurt te zitten.

- Weet je van die rooie auto?

- Ja, ja, niet alles tegelijk. Vertel eens, je hebt hier 'n vrind onder de officieren, is 't niet?

- Van Delden, ja. Daarom ben ik hier. Hoe wist je dat?

Hij lachte mij uit.

- Niet zoo lastig te concludeeren, hè! Je begrijpt toch zeker wel, dat ik den hotelhouder al lang heb uitgevraagd! Maar.... heeft hij je al aan zijn collega's voorgesteld?

- Ja zeker! Ik ben vanavond nog in de kroeg bij ze geweest. 'n Jolig troepje kerels. D'r zijn merkwaardige lui bij!

En ik vertelde hem van Don Carlos en zijn theorieën. Hij luisterde opmerkzaam toe en ik zag hem de ooren spitsen, toen ik de vreemde ongerustheid over de roode Lancia vermeldde.

- Je denkt toch niet, dat er een steekje los is aan die lui? vroeg hij mij, op den Don en zijn vriend Montbas doelend.

- Welnee, hoe kom je er bij? Buitengewoon nette en geschikte kerels, al is Crahier nu en dan wat zonderling. Je verdenkt hem toch niet?

- Geen sprake van.

- Nou dan. Maar die auto, zeg. Wát is er toch met die auto? Zag je dat daarnet nou weer? Ja, je kon het hier precies zien.

- Die mop met dien vertegenwoordiger der openbare macht? Jawel, schitterend!

- Maar wat is dat dan toch voor een grappenmaker?

- O, het is heelemaal geen grappenmaker! Dat verzeker ik je.

- Dus je weet wie het is?

- Jawel. Maar ik kan er nog niet over spreken. Hij heeft wel met de zaak te maken. Vrij veel zelfs.

- Ben je al opgeschoten?

- Nogal tamelijk. Maar één ding, zeg: vertel vooral aan niemand, wie en wat ik ben, hoor! Ook aan Van Delden niet! Ik ben een doodgewoon Amerikaansch tourist, Mr. Elias J. Jackson, en ken jou toevallig van je Amerikaansche reis!

- All right! stemde ik toe. Ik had wel meer dergelijke zaken met hem behandeld, in Engeland dan altijd, en ik kende de waarde van het absolute incognito.

- Voorloopig tot morgen dan, zei hij opstaande. De zaken zijn al vrij ver gevorderd, dus je zult wel gauw wat meemaken. Heb je 'n afspraak voor morgen?

- Ja, ik zou met Van Delden en Crahier naar Amersfoort gaan lunchen, 'n paar ansichten verzenden en de stad eens bekijken.

- Zeker met de auto van je Don Carlos?

- Juist.

- Goed zoo. Doe dat dan en stoor je niet aan mij. En als je inquisitieve oogen mij soms mochten ontdekken, waar ik niet ontdekt wil worden, mond dicht, hoor!

- Natuurlijk. Als vanouds. Slaap lekker!

Hij ging.

* * *

Tegen elf uur kwamen wij den volgende ochtend, na een prachtigen, snellen rit, in Amersfoort aan.

Aanstands vielen de beroemde kei en een schilderachtige kerktoeren ten prooi aan mijn kodak, terwijl een ons Amersfoortsche meisjes aan ons aller magen werd geofferd, een en ander gelijk voor toeristen te doen gebruikelijk is. De beide luitenanten waren nu juist wel niet als toeristen te beschouwen in deze plaats, die ze immers zeker eens in de week bezochten, maar de gelegenheid deed hun althans toeristen-allures aannemen.

Nadat Don Carlos heel goedig te mijnen pleziere de heele stad had rondgetuft, in een gangetje, waarvan hij zei misselijk te worden, stopten we eindelijk tegen half één voor een ruim café-restaurant, aan de grens van de 'stad', zochten in den tuin een schaduwrijk plaatsje uit, en bestelden het noodige voor een koude lunch. Terwijl deze op beschaafde wijze werd verslonden, herinnerde ik mij, dat ik enkele liefvallige kennissen in Den Haag een ansicht beloofd had.

- O, die zijn hier wel te krijgen! meende Don Carlos. Goed dat u het zegt, ikzelf heb er ook een aan iemand van mijn familie beloofd! Hé, kellner!

Terwijl de kellner kwam en naar de orders van de heeren luisterde, verwonderde ik mij erover, waarom een familielid van Crahier nu juist zoo graag een prentbriefkaartje van hem wou hebben, en nièt op een oogenblik, dat zooiets logischer zou schijnen, b.v. een jaar of drie geleden, toen dit merkwaardige type pàs deze streken met zijn tegenwoordigheid vereerde.

De kellner kwam terug met een stapeltje ansichten in alle kleuren van den regenboog. Ik zocht er zorgvuldig drie uit, maar Don Don Carlos greep on-

verschillig de bovenste van het stapeltje. Op 't zelfde oogenblik voelde ik mij aanstooten, en meteen zag ik de hand van den kellner een stukje papier in mijn hand moffelen. Mijn verbazing beheerschend, vouwde ik het tersluiks onder tafel open, en las wat erop stond, veinzend de kaarten met de grootste aandacht te bezien. Er stond:

‘Zorg, dat *ik alle* kaarten posten kan. Flinke fooi geven!’
J.M.’

Dat was stèrk! Maar ik kende de methode van mijn genialen vriend te goed, dan dat ik niet zou begrijpen, dat hij hier geen grapjes stond te verkoopen. Ik wachtte mij wel, den ‘kellner’ ook maar een seconde aan te zien, slipte het papiertje in mijn jaszak en stapelde rustig de kaarten weer op. Onderwijl vroeg ik:

- Kellner, heeft u postzegels?
- Niet bij de hand, meneer. Zal ik ze even halen?
- Och nee, ik zou zeggen, neem alle kaarten maar mee naar 't kantoor zoo meteen en post ze even voor ons. Misschien zijn ze dan eerder aan hun bestemming dan wanneer *wij* ze bezorgen, en dan hebben wij er geen last meer van. Wat vindt u, meneer Crahier?

- Och, ik wou de mijne eigenlijk in het dorp posten. Hij heeft geen haast.... zei deze verlegen.

Ik kreeg een por van den ‘kellner’. Meteen steunde ik mijn elleboog op tafel, wat tengevolge had, dat alle opgestapelde kaarten ervan afgeschoven werden en meerendeels over en om Crahiers voeten vielen. Hij, Van Delden, de ‘kellner’ en ik bukten ons tegelijk

om ze op te rapen; maar toch niet zóó precies tegelijk, of ik had tijd, *zijn* juist voltooide kaart onder de mijne te schuiven. Zoodat de ‘kellner’ aftrok met àlle kaarten en een flinke fooi, zooals hij gevraagd had, vóórdát Don Carlos zijn verlies bemerkte. En juist wou hij opspringen en zijn kaart terug halen, toen de kellner zelf al verscheen, schijnbaar zeer beleefd en confuus, dat hij de kaart van meneer per ongeluk óók had meegenomen. Waarmee het incident sloot.

Wij hadden afgesproken, met een grooten omweg naar het dorp terug te rijden, zoodat het een rit van 'n paar uur beloofde te worden. Tegen half twee stapten wij dan ook weer in en gleden geruischloos door de Amersfoortsche straten. Ik zat achter in den wagen en keek het aardige stadje nog eens goed aan, toen ik plotseling, juist toen we den hoek van een straat omgingen, een knalrood gekleurde motorkast zag verschijnen om den hoek dien we even tevoren waren gepasseerd! Wéér de roode auto!

Ik zei niets tegen de anderen en wachtte nog maar eens even af. 't Kon nòg toeval geweest zijn. Maar 't werd nu wel 'n beetje 'n bedenkelijk toeval.

Toen we dan ook even later buiten de stad met 't gewone 80 K.M.-vaartje over een prachtigen straatweg voortraasden, voelde ik met bijna wiskunstige zekerheid, dat we achtervolgd of op zijn minst gevolgd werden. En dat is heusch geen plezierige gewaarwording!

'n Tijdje lang probeerde ik dat vervelende gevoel van mij af te zetten en te vervangen door een gevoel van bewondering voor het landschap, maar het wilde

niet lukken. Ineens, bij een van de talrijke bochten in den weg, tikte ik Don Carlos op den schouder.

- Wilt u misschien even stoppen?

Hij sloot het gas af en draaide zich half om.

- Wat is er aan de hand?

- Ik.... eh.... wou graag even uitstappen.

Hij remde. Ik stapte uit, verzekerde, dat ik dadelijk terug zou zijn en liep den wegberm op en het aangrenzende bosch in, met de bedoeling de vrij scherpe bocht af te snijden en zoo den straatweg achter ons even te bekijken, of daar misschien de roode....

- Ai, hé, wat is dat?

- Bek dicht! snauwde halfluid een stem naast mij, en ik voelde een revolverloop tegen mijn slaap, terwijl een zware hand op mijn schouder rustte. In het halfdonker van het bosch bemerkte ik 'n figuur in leeren motorcostuum, met kap en stofbril, absoluut onherkenbaar. Ik onderscheidde alleen een donkergrijs snorretje aan 's mans gezicht.

- Wie voor den duivel ben je? vroeg hij nijdig. En wat zit je hier te spionneeren?

- Neem me niet kwalijk! antwoordde ik geërgerd. Ik wilde u juist hetzelfde vragen!

- Dat dondert niet. Geen comedie. Je papieren!

- Hé, is dat alles? Niet het gewone dilemma: je geld of je leven? Ik heb maar drie gulden acht en veertig cents op zak, 't is niet de moeite waard! merkte ik op.

- Schiet op! siste hij, met 'n dreigende beweging van zijn wapen.

Ik haalde met 'n dramatische zucht, er nu totaal

niets meer van snappend, mijn portefeuille voor den dag en toonde mijn perskaart.

Op 't zelfde oogenblik hoorde ik Van Delden's stem loeien:

- Hé, hallo, hallo, Jan, waar zit je?

De vriendelijke struikroover vloekte, *gaf de kaart terug* (!), stak zijn pistool op en smeerde 'm als een haas. Ikzelf snelde in de richting van 't stemgeluid van mijn vriend, terwijl ik hem antwoordde.

- Waar ben *jij* zoolang gebleven? vroeg hij.

- Zal ik je later wel eens vertellen. Ik doe copy op! antwoordde ik hem, en daarmee moest hij zich tevreden stellen. Even later reden we weer verder en had ik de onplezierige zekerheid, dat de roode torpedo achter ons zat, met 'n krankzinnigen struikroover aan 't stuur!

Nog geen vijf minuten waren we verder gereden, of even vóór 'n bocht in den weg stopte de wagen met 'n ruk.

- Even uitstappen! zei Don Carlos. De remmen staan te strak aangeschroefd en loopen nu warm.

Op 't zelfde oogenblik klonk 't snorren van een anderen auto achter ons, en omziende, ontdekte ik de beruchte Lancia, welker bestuurder er niet op gerekend had, dat wij zóó gauw weer zouden stoppen en dus flink had doorgereden.

De bocht van den weg, waaromheen hij verscheen, was misschien 200 meter achter ons. Duidelijk hoorde ik aan 't geluid van zijn motor, dat hij eerst 't gas afsloot, als wilde hij nog stoppen; dan begrijpend, dat zooiets geen nut zou hebben, gaf hij ineens vol gas en schoot ons pijlsnel voorbij, ons in een wolk van

stof en benzinedampen achterlatend. Zoo gauw was hij evenwel niet weg, of ik had ruimschoots den tijd zijn nummer goed te lezen en in mij op te nemen. Ik herhaalde het voor mezelf eenige keeren, voldaan het nu goed te weten, en schreef 't voor alle zekerheid op in mijn notitieboekje:

G 17026

Links van dat cijfer bovendien het rood-wit-blauwe Nederlandsche schildje, rechts het schildje van de stad Amsterdam. Ziezoo, dat was voor elkaar.

- De dorpsveldwachter zal dubbel zoo lekker eten vanavond! zei ik lachend tot Van Delden.

- Hoe dat zoo?

- Wel, hij heeft 'n dozijn proces-verbalen tegen dien held in zijn rooien express-trein. Maar hij wist 's mans nummer niet. Vanavond weet hij het: G 17026. Hoera, wraak is zoet!

- Wraak?

- Ja, die struikroover duwt me daar toch zooeven in 't bosch 'n knalwerktuig in mijn maag en vraagt op vriendelijken (!) toon mijn papieren enz.! Maar toen riep jij, en weg was-ie. Ik zal 't 'm eens inpeperen!

- Klaar, heeren? riep Don Carlos, die het te druk met zijn geliefde machinerie had gehad, om de roode verschrikking op te merken.

En wij reden verder.

* * *

De dorpsveldwachter was mij erg dankbaar. Hij noteerde het nummer zorgvuldig en zou dadelijk telefonisch onderzoek doen naar den eigenaar ervan. Een oogenblik wilde ik hem ook nog de ‘aanranding’ in het bosch vertellen, maar op 't laatste oogenblik kreeg ik 't gevoel, dat ik daarmee beter nog even kon wachten.

- Mr. Jackson is nog niet terug, meneer! vertelde de hotelhouder. Hij is vanochtend met zijn auto de omstreken gaan bezichtigen en zou pas tegen 'n uur of tien vanavond terugkomen! Hé, daar is-ie al!

Inderdaad stopte op 't zelfde oogenblik de groote grijze wagen voor het hek waar wij achter stonden. ‘Mr. Jackson’ sprong eruit.

- Goeden avond, heeren. Ben ik nog op tijd voor 't eten? 't Is pas half zeven!

- Wij gingen juist beginnen, Mr. Jackson! zei de hotelhouder, die voor 'n hotelhouder in 'n klein dorpje een aardig mondje Engelsch sprak. Hoe vindt U de omgeving hier, naar uw smaak?

- Zeker, zeker. Schitterende bosschen, poëtische heide. Eh.. kan ik op mijn kamer dineeren, meneer Buys?

- Natuurlijk, mr. Jackson.

- Geef dan twee diners op mijn kamer, voor meneer hier en voor mij!

- Wel, John! begon hij, toen we even later achter de dampende borden stevige groentensoep zaten, heb je je nog al geamuseerd vandaag?

- Zoo matigjes, tamelijk goed, ja! Wat was dat

toch voor 'n flauwiteit zeg, met die ansicht? Was jij die kellner?

- Om u te dienen. Kijk 's, je bent nog al intelligent, snap je dit?

Hij duwde mij 'n stuk papier onder den neus, waarop het volgende stond geschreven:

Den WelEd. Geb. Heer
F.C. Crahier
Jan Steenstraat 31
Apeldoorn

17 Aug's 1924

Beste Oom! Hierbij de beloofde ansicht. Het weer is maar matig, ik zou maar 'n parapluie meenemen. Het laatste weerbericht uit R. is vooral heel slecht. Er nadert een nieuwe depressie uit Engeland. U moet spoed maken met uw uitstapje, anders is het te laat in het jaar.

Uw liefhebbende neef Karel

Ik las het briefje eenige keeren over en keek hem eens aan.

- Welnu? vroeg hij.

- Welnu! zei ik, dat is toch nogal eenvoudig. Ik vermoed, dat dit de tekst van Crahier's ansicht is, dien jij, onbescheiden als je bent, hebt overgeschreven.

- Heel verstandig geredeneerd. En verder?

- Verder? Niks. Heb je soms de brutaliteit gehad, om *mijn* ansichten óók over te schrijven?

- Nee. Gelezen heb ik ze wel. Niet van belang! Je bent weer verliefd!

- Dat heeft *hier* niets mee te maken. Vin je die kaart van Crahier soms wèl belangrijk?

- Ja, zeker. Ik zit er al op te wachten, dat jij hem óók belangrijk gaat vinden!

- Dan kun je nog een flink tijdje wachten!

- Och nee. Ik kan je wel helpen. Kijk nou 's even goed uit. Zie je niks merkwaardigs aan wat ie schrijft?

Ik bekeek 't papier nog eens goed.

- Nou ja, we hebben vandaag den vijftienden en hij dateert den zeventienden, als je dat althans merkwaardig vindt!

- Heel goed, mooi zoo, dat is de goeie weg!

- Dank je. En die vier kruisjes snap ik niet. Heb jij die erbij gezet?

- Nee, nee, die stonden erbij. Maar dat is niet het makkelijkste ervan. Merkwaardig zijn ze. Ga voort.

- Zeg eerst eens: wantrouw je Crahier?

- 'n Beetje wel, ja!

- Dan zou ik zeggen, voor wie er wat achter zoekt, staan er wel meer zonderlinge zaken in. Het weer b.v. is schitterend en niet matig.

- Juist, juist. En hier heb ik de 'Nieuwe Rotterdammer'. De deskundige op meteorologisch gebied vertelt daar juist, dat 't weer nog minstens 'n week zoo moet blijven. En hier is 't laatste weekkaartje uit De Bilt. Depressies alleen hoog in 't Noorden in N.-Scandinavië. Boven Engeland is de barometer 770, net als hier.

- Nog al zonderling, dat geef ik toe.

- Nou, asjeblieft. Als jij 'n ansicht aan je oom schrijft, hou jij dan zoo'n praatje over het weer en over depressies uit Engeland?

- Nee, niet bepaald.

- Snap je, wat dat voor 'n depressie is?

- Ik geloof 't haast wel. Mr. Jack Morrisson, 43 Fleet Street, London S.W. Geraden?

- Ja.

- Maar.... daar volgen rare dingen uit!

- Waarom?

- Als dat allemaal zóó uitgelegd moet worden, zouden dus Crahier en Montbas spionnen zijn? En die vent in die rooie auto 'n contraspion, 'n Franschman misschien?

Juist op dat oogenblik werd er geklopt. 't Vollemaansgezicht van meneer Buys, den hotelhouder, keek om de deur.

- Meneer De Witt, daar is de Veldwachter, dit zegt, dat het nummer, dat u hem opgaf, al eenige jaren niet meer bestaat. Of u wel zeker van uw zaak bent? Hij zegt, dat hij altijd een nummer van 4 cijfers las.

- Absoluut zeker van mijn zaak! antwoordde ik nijdig, daar ik mijn wraak in rook zag vervliegen. Zeg den veldwachter, dat-ie 'n uil is.... of nee, zeg maar niets.

De hotelhouder verdween, met 'n gezicht, dat wel één groot vraagteeken leek.

- Wat is er met dat nummer? vroeg Morrison. Is dat je vriend uit de roode Lancia?

- Nou, 'n lieve jongen! En ik vertelde mijn weder-

waardigheden op den terugweg. Hij proestte van het lachen.

- Ben je tevreden, als ik je verzeker, dat hij je binnen drie dagen zijn excuses zal moeten aanbieden?

- Kan ik anders? Maar ik betwijfel of je *dat* lukken, zal, ouwe jongen! Zoo'n beer als die vent heb ik nog nooit gezien!

- Wacht maar! Nu wat die kaart weer aangaat, wat kun je concludeeren uit dien typischen datum? Of liever wáárom zou deze waardige landsdienaar eigenlijk geschreven hebben en wat is dat voor 'n 'oom' van hem?

- Natuurlijk iemand van den Duitschen geheimen dienst. Je sprak immers van Duitse spionage? Maar waarom schrijft hij? Om 'n samenkomst?

- Vermoedelijk. En hoe breng je dien datum daarmee in verband?

- Jack, je ben 'n genie. Dat is dus de datum, dien hij vaststelt voor die samenkomst.

Nu nog tijd en plaats!

- De tijd staat er! Kijk goed!

- Die vier kruisjes? Vier uur! Hoera!

- De rest van het schrijven dient natuurlijk om zijn 'oom' te waarschuwen, voorzichtig te zijn en niet ongewapend te komen! Listig dat die lui zijn!

- Jawel, maar nu de plaats!

- We zullen ze moeten volgen, om dat te weten te komen. Hij vermeldt hier, althans voor zoover ik weet, geen plaats. Te beginnen met morgen zullen we de heeren 's even nagaan, wat ze uitvoeren. Terwisga kon ik helaas vandaag niet in de gaten houden, maar morgen

neem ik hem en jij Crahier voor je rekening! Overmorgen knipen we de zaak! Als alles naar wensch gaat, tenminste.

- Ja, en als die rooie boef niet tusschenbeiden komt!

- We zullen zien. Tot morgen voorloopig. Ga maar vroeg maffen, want je moet vroeg op morgen. Ik zal je wel wekken!

Maar van 'vroeg maffen' kwam niet veel. De prikkel van het avontuur!

* * *

Den volgenden ochtend zocht ik Van Delden al vroeg op, ontbeet met hem, maakte 'n praatje en bracht het gesprek op de spionage.

- Hebben jullie daar hier veel last van? vroeg ik hem.

- Nou dat schikt nogal. Wij arresteeren wel eens lui, die foto's trachten te maken, of die de hangars zonder toestemming willen naderen. Dat zijn maar amateurjes. Maar den laatsten tijd verdwijnen er wel eens op geheimzinnige manier waardevolle documenten, heb ik gehoord. 't Zal nu oppassen zijn, want er zijn nu een serie teekeningen van een geheel nieuw type verkennings-ééndekker hier op 't bureau Technische Dienst, die nogal waarde zouden hebben voor buitenlandsche 'geheime diensten'.

- Zoo zoo. En wat gebeurt er hier met die teekeningen?

- O, 'n paar deskundigen moeten ze keuren.

- En wie nemen ze daarvoor? Jou misschien ook?

- Nee, geen sprake van. Twee kapitein-vliegers en één eerste luitenant. Je kent 'm wel, Montbas, dien dikken vriend van onzen grooten spiritist!

Ofschoon ik zooiets wel gehoopt en verwacht had, kreeg ik toch een schok van die mededeeling.

- Zoo, zoo, zoo! was alles wat ik zeggen kon, en ik ging zoo spoedig mogelijk op 'n ander onderwerp over.

Even later zei ik hem, dat ik dien spiritistischen luitenant toch zoo'n merkwaardig type vond. Dien zou ik toch nog wel eens wat nader willen spreken over zijn theorieën!

Spoedig zaten wij dan ook weer in de 'kroeg' aan Crahier's tafeltje. Deze had tegen half elf een beurt om op te stijgen met 'n leerling en wachtte onder 'n glas grenadine (hij was geheelonthouder) tot zijn tijd zou komen.

Ik deed hem eenige vragen in verband met mijn 'interview' van enkele dagen geleden en onmiddellijk zat hij weer stevig op zijn stokpaardje en praatte honderd-uit over alle mogelijke griezigheden. Vooral had hij het weer druk over zijn 'boozen geest' en vertelde, hoe men zich het best tegen diens aanvallen kon beschermen.

- U moet drie bloemblaadjes van den smeerwortel en drie van het Lieve-Vrouwe-Bedstroo, die u op een kerkhof hebt gevonden, drogen en met wat aarde van het graf van een op zijn zevende jaar gestorven kind in een leeren zakje op het hart dragen. Dat helpt héél zeker in de meeste gevallen.

Dezen en dergelijken onzin debiteerde hij met het gezicht en de stembuiging van een fanatieken profeet. Hij droeg zelf óók zoo'n zakje, vertelde hij, en hij was overtuigd, dat hij al honderd maal zou zijn gevallen, als hij dat zakje niet had gehad.

- 't Is zelfs zóó sterk, dat ik ervan overtuigd ben, dat ik zou vallen, als ik dat zakje ook maar één keer afdeed.

- Nou! zei Van Delden, dan is je booze geest zeker extra nijdig op je, omdat je zoo'n stevig pantser tegen zijn aanvallen hebt! Maar nou zonder gekheid, Carlos, die apekool is toch wel 'n beetje tè zot. Dacht je nou heusch, dat je 'n ongeluk zou krijgen, als je dat fameuze zakje vanochtend bijvoorbeeld eens uitliet?

- Wis en zeker!

Er volgde een lang dispuut tusschen de beide officieren, waarvan het resultaat was, dat ze om tien pop zouden wedden. Crahier was n.l. bereid zich op te offeren, om ons te overtuigen.

- Zie je, zei hij, als ik 't nu van tevoren weet, neem ik mijn maatregelen natuurlijk!

Hij gaf Van Delden het zakje, dat deze met een vies gezicht aanpakte en in zijn zak liet glijden, onder tallooze vermaningen van Don Carlos, er toch voorzichtig op te zijn. Ik kreeg als scheidsrechter een bankje van tien van de beide heeren, en den leerlingvlieger, die met Don Carlos binnen eenige minuten moest opstijgen, werd vriendelijk medegedeeld, dat er een ongeluk ging gebeuren, want de booze geest van Luitenant Crahier had vrij spel. De stugge Frie-

sche jongen keek ons aan met een gezicht van ‘Mot je *mijn* belazere?’ en trok zijn motorjekker aan.

Wij wandelden samen naar buiten, waar de tweedekker No. 541 al klaar stond voor ons merkwaardig type. De leerling klom erin, groote spiritist zelf volgde, handen werden gedrukt. Toen sloeg de motor, vervaarlijk knallend, aan, de schroef raasde mee, het toestel hobbelde vooruit en gleed inééns de lucht in, beschreef toen een wijde bocht en steeg verder op.

Ik wendde mij snel tot Van Delden.

- Kun jij ook niet opstijgen?

- Ik dacht er ook net over. Hij is in staat 'n ongeluk te krijgen door auto-suggestie, al is hij 'n uitstekend vlieger. We zullen 'm volgen, dan kan hij eventueel dadelijk geholpen worden, ofschoon ik niet geloof, dat 't noodig zijn zal.

- Ik ook niet. Maar je kunt nooit weten.

Eigenlijk was ik heelemaal niet voor 'n ongeluk beducht, maar ik wou weten, wat Crahier uitvoerde, volgens Morrison's opdracht. Even later zaten wij dan ook in 'n eendekker-verkenner, 'n snel en licht toestel, en ging het omhoog. Don Carlos had eerst nog een paar glijvluchten naar het terrein gemaakt, telkens op 't laatste oogenblik den motor weer inschakelend, zoodat hij weer kon opvliegen, maar hij ging nu met een scherpen hoek oostwaarts, en wij volgden eenige kilometers achter hem en een 600 M. hooger, want hij bleef vrij laag bij den grond.

Een poosje bleven wij zoo doorvliegen, terwijl ik door een prismakijker van Van Delden het toestel vóór ons in de gaten hield. Vreemd genoeg voelde ik mij

heelemaal niet opgewonden. Ik had wel eens in een groot, gesloten verkeersvliegtuig gezeten, maar zoo'n licht, open toestelletje, met een sterke luchtzuiging en een woedend ronkende schroef vlak voor je, en met een oorlogszuchtigen mitrailleur binnen 't bereik van de hand is niet mis. Toch voelde ik me even kalm als in een auto op den beganen grond, ik scheen instinctief te weten, dat er tòch niets zou gebeuren. Bovendien maakte Van Delden naast mij een buitengewoon kalmeerenden indruk. Hij verroerde zich nauwelijks, keek rustig vóór zich uit en handelde als iemand, die absoluut zeker van zijn zaak is.

Plotseling zagen we den tweedekker vóór ons een rare, korte bocht maken, toen wéér een in 'n andere richting, en ineens gleed hij in razend snelle vaart schuin naar beneden!

Ik maakte een beweging van schrik. Van Delden deed ons toestel snel stijgen en nu bemerkte ik den tweedekker in een roggeveld met een vernielden vleugel. Nòg iets zag ik: een kleine, roode stip, die zich bliksemsnel langs den straatweg bewoog, waaraan de akker lag.

- Kijk eens! De roode torpedo! riep ik in Van Delden's oor. Maar deze had hem óók al gezien en daalde snel. Ik onderscheidde den wagen nu duidelijk. Hij stopte ter hoogte van 't ongeluk, dan scheen de bestuurder ons te bemerken. Wij waren nu zoo dichtbij, dat ik hem naar boven zag kijken, waarop hij zich weer in de auto wierp, die hij reeds verlaten had, en full speed wegreed!

Een oogenblik later streek onze machine naast de

verongelukte neer en sprongen wij eruit. De beide inzittenden zaten beklemd tussen verbogen stangen, hefboomen en dergelijke. Wij bevrijdden ze spoedig. Alleen de Fries had enkele schrammen en 'n vleeschwond aan zijn rechterdij, die gauw verbonden was. Don Carlos zelf was totaal ongedeerd en stond in zegepralende houding.

- Nu, wat heb ik je gezegd?
- Je hebt 'n merkwaardigen boozen geest, Carlos! zei Van Delden. Was dit eigenlijk wel een *ongeluk*? Je vijand heeft zich toch niet in je zelf gepersonifieerd?
- Ben je gek? Denk je, dat ik voor mijn plezier 'n ongeluk krijg?
- Nou, je verdient er tien pop mee, benevens 'n glorieijken triomf!
- Nee, man! De radiator is lek, de zaak liep warm!
- Zoo! Je doet aan warmlopen tegenwoordig. Gisteren je remmen, vandaag je motor. Enfin! Vraag je centjes en je amulet maar op, anders mocht je booze geest het zoo meteen nog eens dunnetjes overdoen!

Nadat dit in orde gemaakt was, werd de schade aan 't toestel eens in oogenschouw genomen. Ze bleek vrij aanzienlijk.

- Wij zullen terugvliegen naar het terrein, zei Van Delden, en van daar 'n auto sturen. Die kan in 'n half uur hier zijn. Hé, wat is dat!?

Op den straatweg verscheen ratelend en toeterend een der bergingsauto's van het vliegveld. Driftig snelden wij er op af. Een 1ste luitenant en drie manschappen met een sergeant sprongen van den wagen.

- Hoe komen *jullie* hier, Voorthuyzen? vroeg Van Delden den eersten.
- Wel, Don Carlos heeft immers 'n half uurtje geleden om den auto getelefoneerd?
- Ik?!! vroeg de spiritist.
- Nou, daar ligt je toestel immers. Maak nou geen gekheid, 't ziet er ernstig genoeg uit!

En luitenant Voorthuyzen snelde met zijn mannen naar de verongelukte machine toe. Wij keken elkaar verstomd aan.

- 'n Half uur geleden? zei ik eindelijk. 't Ongeluk is immers ruim 'n half uur geleden gebeurd? O, wacht eens. De roode auto!

- Wat bedoelt u? vroeg Crahier snel, mij, ineens geïnteresseerd, aanziende.
- Onmiddellijk na 't ongeluk kwam die fameuze roode wagen hier langs! zei Van Delden. Die zal dit wel verzorgd hebben. In elk geval zijn wij er nu verder van af.
- Welke roode wagen? vroeg Crahier weer, scherpbelangstellend.

Ik gaf Van Delden een harden ribbestoot. Hij zag mij éven verbaasd aan, zei toen:
 - Ik weet niet, 'n roode sportwagen, 'n Lancia geloof ik, is 't niet? Dit laatste was tot mij.

- Nee, in geen geval! zei ik haastig. Ik ben zeker, dat het 'n Studebaker was!
 Van Delden kuchte en ging mij vóór naar onze machine. Buiten gehoorwijdte van Don Carlos gekomen, zei hij:

- Ik heb nog nooit een rooden Studebaker gezien.

Wat is er toch met die kar en waarom beduvel je onzen Don?

Maar ik vertelde hem, dat ik dat nog niet ‘met zekerheid’ kon zeggen, en dat hij binnenkort merkwaardige dingen zou hooren!

* * *

Don Carlos kwam een uur later terug op het vliegveld, met een vrij armzalig gezicht op den bok van den auto, die het droevig overschot van zijn Fokker droeg. Wij, Van Delden en ik, lunchten met hem samen. Hij bleek in een slecht humeur te zijn, 'n groote tegenstelling met 'n paar uur geleden, onmiddellijk na zijn val. Ik kreeg sterk den indruk, dat hij onraad vermoedde, zij het dan ook niet van *mijn* kant. In elk geval maakte hij mij mijn taak gemakkelijk genoeg, daar hij verder den heelen middag, en zelfs nog tot acht uur 's avonds, na het diner, in de cantine bleef zitten rooken, kaartspelen, grenadine drinken en kletsen over spiritisme. Ik hield hem bij dit alles trouw gezelschap, maar omdat ik niet tegelijk met hem weg wou gaan, daar dit misschien zou opvallen, stond ik na het stevige middagmaal op, quasi om nog een artikel te schrijven dien avond. In werkelijkheid zocht ik een geschikt plaatsje op achter boomen, die tegenover de officierenkroeg stonden, en wachtte rustig, tot onze luitenant komen zou.

Tegen half negen hoorde ik plotseling een zwaren stap, en even later verscheen de enorme gestalte van luitenant Terwisga, die zonder op- of omkijken de

cantine binnenging. Onmiddellijk daarop tikte iemand op mijn schouder. Ik schrok geweldig, en draaide mij met 'n ruk om. Het was Morrison!

- Zoo, ben *jij* daar! Ik dacht dat er een heele moordenaarsbende van spionnen achter mij stond, om mij te vragen, wáár ik toch zoo naar stond te kijken!

- Jammer, dat ik het maar ben, hè? Is er nog iets nieuws met den spiritist?

Ik vertelde van het vliegongeluk.

- Ja, daar weet ik van. Ik heb Montbas den heelen dag nageloopt. Hij is naar Utrecht geweest, om eenige kennissen te bezoeken, allemaal heel eerlijke en achtenswaardige menschen, en hij heeft letterlijk niets verdachts gedaan! De man is een eerste-rangs comédiant!

Wij wachtten een poosje, tot eindelijk, iets over achten, de beide heeren verschenen en met vluggen stap in de richting van hun gezamenlijke kamers liepen, die zij na vijf minuten bereikten. Zij woonden bij een bakker in, onmiddellijk naast de garage van het dorp, die o.a. Crahier's Adler herbergde.

- Wat vind jij, zei Morrison, zullen wij ze nu maar verder met rust laten? Ik geloof niet, dat ze nog véél zullen uitrichten vanavond. Ze zullen het wel op morgenmiddag laten aankomen.

- Lijkt mij ook toe! vond ik.

Wij gingen naar ons hotel terug, met een zorgeloosheid, waar we later zelf verbaasd over waren.

* * *

Het toeval kwam ons te hulp. Tegen half elf had ik plan naar mijn slaapkamer te gaan, toen juist *dit* gezegende toeval mij ertoe bracht, nog even beneden den hotelhouder te gaan vragen om een nieuw waschtafel-glas, daar ik het mijne gebroken had. Ik vond hem juist bezig de voordeur te sluiten. Nog vóór ik iets gevraagd had, hoorde ik het gedempte geluid van een goeden automobielmotor. Een vaag, angstig vermoeden kwam plotseling bij mij op. In een oogwenk was de deur open en kon ik nog nèt het nummer van een juist den hoek omrijdenden auto lezen. De wagen van Don Carlos!

Met een vloek stormde ik de trap op en vloog zonder kloppen Morrison's kamer binnen. Hij stond in pyjama, op het punt het licht uit te draaien.

- De Adler.... net voorbijgegaan! bracht ik eruit.

Het was ruim voldoende. Hij schóót in zijn kleeren, greep zijn motorkap, duwde mij een browning en een paar patroonhouders in de hand en rende al voor mij uit naar beneden, naar de garage van het hotel.

In de gelagkamer beneden sprong hij op de telefoon af!

- Wat ga je beginnen? Het kantoor is gesloten!

Hij antwoordde niet, greep al naar de microfoon, toen de telefoonschel ineens fèl aanging.

- Hallo.... ja, hier Morrison.... ja, dacht ik wel. Misschien nog net op tijd.... O, dank u. Ja, dat is 'n strop voor hen.

Terwijl we haastig den auto gereed maakten en de garagedeuren openden, zei hij:

- 't Is merkwaardig! Daarginds hebben ze heele-

maal toevallig daarnet den diefstal van die teekeningen ontdekt! We krijgen ze nog wel te pakken!

De krachtige zes-cylinder raasde de garage uit en den straatweg op, full speed.

- Waar ga je naar toe? vroeg ik hem. We weten immers absoluut niet, waar die lui naar toe zijn?

- Voorloopig den Amersfoortschen straatweg op! De militaire telefoon is al aan het werk! Drommels, als het toeval niet zoo vriendelijk was geweest, waren de kerels ons ontsnapt. Ze hebben lont geroken!

- Maar hoe kon je opbellen?

- Na negen uur werd dat toestel met het vliegveld-bureau verbonden!

Onze auto donderde weer over de keien van een dorpsstraat. Morrison stopte met een ruk. Een rijksveldwachter opende het portier.

- Vraag naar die Adler! zei mijn viend. Ik wilde al vragen, maar de man zei uit zichzelf:

- Richting Amersfoort, heeren!

Wij raasden verder, en telkens als wij een gehucht passeerden, was er hetzelfde antwoord. Even vóór de stad, toen ik al begon te wanhopen, hield een politieman ons op aan een wegkruising.

- Richting Leusden! zei hij.

Wij namen met een scherpen draai den weg naar Leusden.

- Waarom liet je hun auto niet aanhouden, desnoods defect schieten? vroeg ik.

- Omdat ik hun opdrachtgever óók wil hebben. Dit zijn maar satellieten tweeden rang. Hun patroon.... dàt is mijn man.

- De roode Lancia....! zei ik, overtuigd.

Hij lachte even, sarcastisch.

- Je hebt nog niet veel geleerd, kerel! meende hij. Enfin, misschien dat deze zaak je wat leeren zal.

Wij gleden om een bocht heen, de remmen knarsten en wij stopten.... onmiddellijk achter de roode torpedo! Een schok voer door mij heen, en mijn hand greep naar de kolf van mijn (d.w.z. Morrison's) browningpistool.

Wij sprongen beiden tegelijk uit onzen wagen en liepen op een man in motorcostuum toe, die aan 't stuur van de Lancia zat. Ik hief mijn wapen op, gereed te vuren!

- Hier is mijn vriend, meneer De Witt, journalist, die met u komt kennis maken, kapitein! zei Morrison ironisch. John, mag ik je even voorstellen.... kapitein Van Santen, van den Nederlandschen Geheimen Dienst!

Ik stond paf!!

- Heel aangenaam, kapitein! stamelde ik, totaal verbouwereerd, en met een dom gezicht mijn revolver opbergend.

- Ik geloof, dat wij al eens kennis gemaakt hebben! klonk de lage baryton van den 'struikroover', en ik hoorde hem zachtjes lachen achter zijn leeren en glazen bedekking.

- Is de zaak in orde? vroeg Morrison, haastig.

- Ja zeker, Mr. Morrison. Ik geloof, dat we ze als ratten in de val hebben. Stapt u even in *mijn* auto? Het is nog 'n paar K.M., en we mochten 's 'n racewagen als deze nodig hebben. Kees, blijf jullie bij

Mr. Morrison's car! En denk om het consigne, hoor!

Nu eerst bemerkte ik de figuren van drie stevige infanteristen, die achter de Lancia opdoken, en nu postvatten bij den grijzen zes-cylinder.

Ik stapte in den auto, met 't eigenaardige gevoel van iemand, die bemerkt dat hij een stuk kabeltouw voor een adder heeft aangezien en voort ging het weer. Nadat wij nog enkele minuten tusschen donkere, veelarmige schimmen van sombere dennen aan weerszijden van den weg waren doorgeschoten, stopte onze leidsman, vlak tegen den wegberm. Honderd meter vóór ons zag ik de groote Adler-torpedo staan, rustig en onschuldig, met volop brandende lichten. Die van onzen auto waren gedoofd. Wij leken wel boosdoeners en de spionnen de nette mensen!

Maar er moest vlug gehandeld worden. In minder dan geen tijd stonden wij bij Crahier's wagen. Er was niemand in. Morrison opende geruischloos de motorkast en schroefde een paar bougies los. Toen ging hij om den wagen heen op een zware motorfiets af, die *ik* natuurlijk weer niet gezien had, en maakte ook deze onklaar.

Wij posteerden ons nu op drie verschillende punten, dicht bij auto en motorfiets, en wachtten rustig af.

Na eenige minuten verscheen Montbas uit het bosch. Hij wandelde op den auto af, begon een band op te pompen en keek daarbij voortdurend scherp om zich heen. Nu en dan was ik er werkelijk van overtuigd, dat hij mij zag, zóó lang en aandachtig keek hij mijn kant op.

Eindelijk was hij klaar, en gaf met zijn pomp drie

harde slagen op den harten autoband. Onmiddellijk verschenen Crahier en een kleine, gezette man in sportcostuum met motorpet, maar aan den overkant van den weg, op een heel ander punt, dan waar *hij* daarnet vandaan kwam. Zij wisselden een paar woorden, en ik zag, dat de vreemde een groote actentasch onder den arm droeg!

Crahier en Montbas stapten in hun auto, en de eerste deed hevige pogingen, zijn starter te laten werken. Toen dit niet lukte, stapte hij weer uit, en probeerde den zwengel, en daar dit óók niet ging, riep hij Terwisga, hem even te helpen. De vreemde kwam er óók bijstaan, en de drie stonden nu midden op den weg in het volle maanlicht.

Een kort, scherp fluiten klonk opeens van rechts.

- Handen omhoog, heeren! hoorde ik Morrison roepen. De spionnen stonden een oogenblik verstijfd van schrik, grepen toen naar hun wapens, twee of drie schoten knalden en Don Carlos sloeg met een gil achterover tegen den motor van zijn auto aan. De beide anderen staken de handen op....

En toen Morrison zich even later over het doodelijk gewonde lichaam van dit merkwaardige type boog, stamelde deze nog slechts:

- Mijn.... booze.... geest....!

Het waren Don Carlos' laatste woorden.

De gebroken floret

Jack Morrison staarde nadenkend voor zich uit.

- Zeker! Dat komt wel eens voor! antwoordde hij, half en half aarzelend. Maar 't is een heel zeldzame keer, dat ik zoo iets in mijn loopbaan heb meegemaakt. Doorgaans behooren dergelijke zaakjes tot de allereenvoudigste, zoodat de officiële politie het best afkan; meestal komen de hoofdpersonen zich al uit zichzelf melden; haast 'n vast kenmerk juist van dergelijke gevallen....

Wij zaten op zijn solide, ouderwetsche vrijgezellenwerkkamer in de Fleetstreet, rookten een gemoedelijke Engelsche pijp en converseerden allergeuoegelijkst over verschillende onderwerpen. Bovenstaande woorden vormden zijn antwoord op de vraag die ik hem gesteld had, of het nogal eens voorkwam, dat hij misdrijven te 'behandelen' kreeg, die eigenlijk geen misdrijven waren, waarin met andere woorden de misdadiger zelf beter slachtoffer genoemd kon worden.

- Daargelaten natuurlijk de gevallen, waarin psychische of fysieke afwijkingen, of waarin zelfverdediging en dergelijke te pas kwamen...., verduidelijkte ik.

Hij knikte, bedachtzaam een dunnen, grijzen rookstraal uitblazend.

- Och, op den keper beschouwd zijn vele misdadigers eigenlijk slachtoffers. Beroeps-inbrekers, zakkenrollers, moordenaars uit drift en jaloezie, prostituées, flesschentrekkers, noem maar wat je wilt. Milieu, aanleg, lichamelijke en geestestoestanden in 't algemeen of op bepaalde oogenblikken, aaneenschakelingen van toevallige omstandigheden, dat alles kan in meerdere of mindere mate ertoe medewerken, dergelijke slachtoffers te vormen. Maar ik zal je eens den loop van een destijds nogal geruchtmakend zaakje vertellen, dat ik heb meegemaakt, toen ik nog als piepjong broekje, adjunct-inspecteur bij de recherche, mij onder leiding van den ouden Overton in het vak bekwaamde. Het was al merkwaardig hierom, omdat het mij een indruk gaf van de nu en dan onwillekeurige botheid en wreedheid van de wet, dat voor de samenleving nu eenmaal onontbeerlijke instituut, zóó'n sterken indruk zelfs, dat ik er ernstig over dacht van beroep te veranderen.

Het was 'n nogal mistige avond in November. Ik had dienst tot middernacht, samen met hoofd-rechercheur Leslie en enkele ondergeschikten, op een West-End-filiaal van Scotland Yard. Het was een kalme, gemakkelijke dienst, want het bureau lag in een rustige buurt en de C.I.D.-afdeeling¹⁾ daar had in 't algemeen weinig te doen. De groote salamander-kachel ronkte alleraangenaamst, de hond van Mr. Leslie,

1) C.I.D. = Criminal Investigation Department.

'n reusachtige Duitsche Herder, lag er half ineengeken vóór, nu en dan smakelijk geeuwend, en de wachthebbenden dutten zoo'n beetje in op hun stoelen. Gezellige rookwolkjes kringelden omhoog uit mijn sigaar, de temperatuur was bijzonder geslaagd te noemen, en de stapel officiële papieren voor mij op tafel had mijn belangstelling in geenen deele.

Terwijl ik juist met mijzelf overlegde, of het niet nuttig zijn zou de kachel weer eens wat bij te vullen, en terwijl ik in gedachten juist had vastgesteld, dat 'n mengsel van drie deelen cokes op één deel eierkolen met 'n harde turf vermoedelijk de ideaalcombinatie voor deze gelegenheid zouden vormen, ging de telefoon luidrinkelend over.

Aangezien de aard van de overpeinzingen waarmee ik mij bezig hield in flagranten strijd was met het brutale, luidkeelsche geratel van de half-gebarsten telefoonbel, en aangezien daarenboven deze bel toevallig vlak bij mijn oor aan den wand was bevestigd, maakte ik een lichtsprong van schrik, zei een leelijk woord en nam de microfoon van den haak, onder luid grommen en half-onderdrukt blaffen van den evenals wij allen in zijn rust gestoorden Max.

Nog voor ik het gebruikelijke 'C.I.D., Scotland Yard' uit kon spreken, schreeuwde door het toestel de stem van iemand, die in de laatste fase van wanhoop is aangekomen: 'Help! Moord! Hij.... hij.... hij.... *Moord!!*'

Het laatste woord kwam eruit als 'n kreet, met alle resteerende krachten van het slachtoffer uitgestooten, en werd vergezeld door een zwaren slag, 'n dreunen

als van een kanonschot. Verder niets! Max blafte nu als 'n bezetene. Zijn baas kalmeerde hem.

Binnen twee minuten wist ik door bemiddeling van het telefoonbureau, waar de oproep vandaan kwam, en binnen drie minuten suisde een politie-auto naar de betrokken straat, 'n kleine, vrij onooglijke zijstraat van Russell Square.

Nummer 63 zag er van buiten heel normaal uit, en was evenals alle naburige huizen, voor zoover wij althans in den dikken, roetachtigen mist konden waarnemen, in 't donker gehuld. 't Was ook al bij twaalfen, en de eerbare burgers uit den Londenschen middenstand plegen vóór het geestenuur ter ruste te gaan. Aan de, tamelijk vervelooze voordeur was een groot, houten bord bevestigd:

FRANCIS T. Mc. FARLAN,
Antiquary.

Een luide ruk aan de bel had niet 't minste effect; de deur bleef stevig gesloten en niemand gaf eenig levensteeken. Maar het binnendringen in een gesloten huis is voor een politiemann een klein kunstje, vooral in dringende gevallen zooals dit, en een ingeslagen voordeurruitje, gecombineerd met wat acrobatiek, verschafte ons in een oogwenk toegang.

Wij stonden in een huis, zooals er zestien in een dozijn gaan: beneden suite met keuken, boven suite met zijkamertje, dáárboven 'n zolder. De benedenverdieping bleek, op de slordig-ingerichte keuken na, geheel te zijn ingericht als magazijn van alle mogelijke en onmogelijke waardevolle en waardelooze voorwer-

pen van ouden datum, blijkbaar in overeenstemming met het beroep van den bewoner. Het achterste gedeelte van dit magazijn bevatte een soort kantoor-installatie met 'n oud schrijfbureau, 'n zeer moderne, draaiende kantoorkruk, schrijfmachine en telefoontoestel. Wij hadden het licht opgedraaid en keken niet zonder verwondering en afschuw naar 't eigenaardig schouwspel voor onze oogen.

Dwars over den omgevallen kantoorstool lag het lichaam van een ongeveer zestigjarig man, gekleed in jaquette-costuum. Uit zijn borst stak het lange, spitse, afgebroken lemmet van een oude duelleerfloret, terwijl de andere helft van dit wapen naast hem op den grond lag. Een uitgebreide collectie oude steek- en slagwapens tegen den muur verklaarde de herkomst van dit eigenaardige moordwerktuig onmiddellijk. Het slachtoffer lag half in een bloedplas, zooals ik nog zelden gezien heb, en waarvan de weeë lucht mij misselijk maakte, terwijl uit zijn mond, neus en ooren het bloed nog steeds rijkelijk vloeide. De zware schrijfmachine lag neergekwakt aan zijn voeten; het telefoontoestel was uit elkaar gerukt. Papieren van het bureau slingerden door het heele vertrek.

- Bij Jupiter! Dat 's niet gering! merkte Leslie bedachtzaam op. Hij bukte zich over het lijk.

- Erg vriendelijk of sympathiek ziet deze meneer er niet uit! meende hij. Voorzichtig, mr. Morrison! vervolgde hij, toen hij mij het afgebroken bovenstuk van het wapen zag oprapen. Er moeten vingerafdrukken op zitten!

Ik beschouwde opmerkzaam den glanzend-koperen

handgreep, zelf het lemmet vasthoudend, en onderscheidde inderdaad de vrij scherpe afdrukken van minstens vier vingers. Ik legde het op 'n veilig plaatsje.

Wij namen snel de noodige maatregelen. Leslie ging naar 't dichtstbijzijnde telefoonstation, om het hoofdbureau en den Coroner te waarschuwen, de beide gewone rechercheurs doorzochten het huis, terwijl ik zelf een voorloopig onderzoek in loco begon. Zooals Overton mij had geleerd, begon ik met de geheele situatie in alle détails van één standpunt uit zoo volledig mogelijk in mij op te nemen. Haast automatisch werd mijn oog aangetrokken door 'n stukje lichtgele mousseline, misschien vijf vierkante centimeters, dat naast 't bureau op het stoffige, versleten tapijt lag. Ik raapte het op en beschouwde het met aandacht. Blijkens den eigenaardigen rand was het van een of ander kleedinstuk afgescheurd, en wel van een kleedingstuk, dat onmogelijk van een man kon zijn geweest: 'n blouse of zooiets. De vrouw in 't spel?

Voorzichtig vouwde ik het nietig stukje stof in mijn portefeuille.

Toen keerde ik mij naar het lijk, naderde het voorzichtig in verband met het stroomende bloed en tilde het op, om het op een naburige, oude sofa te leggen, Daarbij viel er iets met 'n smak op den grond. De totnogtoe onder het lichaam en de kantoorkruk verborgen rechterhand van het slachtoffer had een klein, zeer modern model automatisch pistool omklemd en liet dit nu vallen uit de machteloze vingers.

Verbaasd raapte ik het wapen op. Het was 'n Webley & Scot 7.7 met 'n voor dien tijd bijzondere nieuwigheid: 'n veiligheidsveer achter de kolf. Tegenwoordig is dat al weer verouderd, zooals je weet. Ik rook eens aan den loop, en opende het magazijn. Er was één patroon verschoten, en wel zeer onlangs, want de scherpe kruitlucht was nog buitengewoon sterk te ruiken. Had deze kogel doel gemist? Ik draaide mij om en keek eens rond. Mijn oog viel op de eens witgeverfde, nu vuilgrijze schuifdeur naar 't andere suitevertrek, die half gesloten was. De geblindeerde kogel was midden in een paneel terecht gekomen, en er vrijwel geheel in doorgedrongen. Hij 'zat' ter hoogte van mijn maag en was dus blijkbaar recht op den aanvaller afgevuurd, maar had hem terzijde gemist, ondanks den korten afstand. Bijzonder korten afstand zelfs, daar het slachtoffer geen kans had gehad, een tweede schot te lossen, maar dadelijk den doodelijken stoot had gekregen.

Het pistool gleed in mijn zak en ik wendde mij nu naar het bureau. Met geweldige inspanning slaagde ik er in de geweldig zware schrijfmachine weer op haar plaats te zetten: het ding had een gat in vloerkleed en planken geslagen van 'n paar decimeter in 't vierkant! Daarna beproefde ik mijn krachten eens op het uit elkaar gerukte telefoondraad, en bevond dat ik niet in staat was het ijzersterke, dikke draad ook maar eenige schade te berokkenen.

Vervolgens nam ik het afgebroken bovenstuk van het moordwapen nog eens ter hand en bekeek de breuk, ze vergelijkende met het dóór-en dóór gestooten

lemmet, en er kwam eenig respect bij mij op voor dengene, die kans had gezien het solide, oude klingenstaal van dit 18e-eeuwsche duelleerwapen te breken! Ook de andere krachtproefjes, schrijfmachine en telefoondraad, wezen wel op iemand met behoorlijke ontwikkelde biceps. En blijkbaar was die iemand in een zeer slecht humeur geweest op den koop toe!

Nadenkend raapte ik de rondgestrooide papieren op en bekeek ze. Op enkele uitzonderingen na waren het facturen en zakenbrieven. Eenige opengerukte bureauladen wezen op de herkomst. Toen viel mijn oog op een half-openstaande, kleine brandkast, opzij van het bureau. Met één blik overtuigde ik mij ervan, dat de inhoud geheel door elkaar gerommeld was. De sleutel stak in 't slot, met 'n heelen bos andere aan denzelfden ring. Ik doorzocht haastig de eenvoudig ingerichte, tamelijk ouderwetsche kast, en vond er nog niet 'n penny geldswaarde in! Wèl vond ik iets anders merkwaardigs: 'n stapeltje door elkaar gegooide enveloppen, die alle buitenop een in fraai rondschrift geschreven naam droegen. Na 'n seconde aarzeling opende ik er een van en vond.... 'n formalistisch gestelde schuldbekentenis, 'zeshonderd pond aan Mr. F.T. Mc. Farlan', waarop stond vermeld, dat 'daarvoor als onderpand aan Mr. Mc. Farlan voornoemd is ter hand gesteld een gouden armband met smaragd ter waarde van £1500. -', dat het geld was uitgeleend 'tegen een rentevergoeding van 15% per drie maanden' en 'dat bij gebreke van rentebetaling en aflossing voor 1 Februari 189.... het onderpand eigendom van den schuldeischer zou worden'.

Verbaasd scheurde ik 'n andere enveloppe open, die een volkomen gelijklopend stuk bevatte, met dit verschil, dat de geldsom £850 en de waarde van het vervalpand £2000 bedroeg!

Eenigszins verbluft woog ik het stapeltje bijeen geraapte enveloppes - 't waren er zeker vijftientig of dertig - op mijn hand. De vermoorde was dus een woekeraar van de ergste soort! Had een van zijn debiteuren hem in wanhoop vermoord? Of was dit 'n gewone roofmoord, blijkens de afwezigheid van geld in de brandkast? Per slot van zake was er voor beide theorieën iets te zeggen. Ik was 't er nog steeds niet met mijzelf over eens, voor welke theorie nu wel 't meeste viel te zeggen, toen de deur openzwaaide, en ik inspecteur Overton's zware basstem hoorde dreunen:

- Gaat u voor, dokter, na u!

De lange, magere figuur van den Coroner stapte naar binnen, op den voet gevolgd door mijn geachten leermeester zelf.

- Bonsoir! bromde deze laatste, toen hij mij zag. Ben *jij* hier den boel weer eens aan het verknoeien?

Dat was zoo zijn gewone begroeting, en zooowel de Coroner als ik zelf wisten daar alles van. De eerste kwam op mij toe en schudde mij de hand. Hij was 'n joviale kerel, ondanks zijn magerheid, en wij hadden al eens meer samengewerkt.

- How do you do, mr. Morrison? vroeg hij. Dat is al weer 'n smerig zaakje hier geloof ik, is 't niet? Daar houden ze ook nooit eens mee op! Laat eens kijken.

Hij boog zich over het lijk, terwijl de inspector mij aansprak en verschillende vragen stelde. Ik deelde hem de verschillende ontdekkingen mee, die ik gedaan had, en de voorloopig nog weinig vèrstrekkende conclusies, die ik eruit had getrokken, toonde hem de vingerafdrukken op den handgreep van de gebroken floret, het gat dat de schrijfmachine bij zijn val gemaakt had, de vrijwel leege, dooreengerommelde brandkast, de revolver van het slachtoffer, de schuldbekentenissen en het lapje mousseline. Vooral bij het laatste snoof hij bedenkelijk, en juist wilde hij een van zijn machtspreuken betreffende de rol van vrouwen in misdrijven te pas brengen, toen de Coroner zich ophief.

- Nog geen uur dood! verklaarde deze. Zwaar mishandeld door buitengewoon krachtig gebouwd persoon, die ook den doodelijken stoot toegebracht moet hebben, maar die hem eerst al zijn tanden uit zijn mond heeft geslagen, zijn neusbeen gebroken, één oog heeft dichtgestompt en zijn linkerwang half heeft opengelegd. De stoot is met groote kracht toegebracht, want de kling heeft een der ribben doen breken, en is vermoedelijk door de woestheid van handelen zelf gebroken, na de linker long te hebben opengescheurd en de aorta even boven het hartzakje te hebben geraakt, zoodat 'n zware bloeding volgde. Overigens heb ik dit nog gevonden....

Met 'n eigenaardigen glimlach, reikte hij ons vier lange blonde vrouwenharen toe, dun en zacht als zijde....

- Hm! bromde Overton. Dacht ik het niet? Dat is....

Verder kwam hij niet, want ik nam intusschen de eigenaardige bewijsstukken van den Coroner over, stopte ze voorzichtig opgerold in 'n blikken doosje en vroeg:

- Dus er is een heel gevecht geweest, eerst?

- Ja. Meer 'n ongenadig pak slaag dan 'n vechtpartij, geloof ik.

- Ik geloof niet, dat 't er veel toe doet, om daar 'n verhandeling over te houden! merkte de inspector ietwat sarcastisch op. Ik denk dat we met onze andere gegevens verder zullen komen. Wat vind jij, Morrison, lijkt 't jou nogal ingewikkeld?

- 't Lijkt mij zoo, dat we den dader met 'n beetje good luck wel zullen vinden! meende ik.

- Hm! Durf je het geval alléén aan? Ik heb zelf mijn handen vol aan die inbraak bij den Belgischen gezant. Maar ik kan je Ducellier of Parker wel sturen....

Hij keek mij eens van terzijde aan, met 'n ironisch glimlachje. 't Zou de eerste 'zaak' van belang zijn, die ik eventueel alléén zou behandelen. De Coroner knipoogde bemoedigend. Ik sloeg toe.

Ik heb er spijt genoeg van gehad....

* * *

Ongetwijfeld waren er in deze zaak gegevens in overvloed, zóóveel zelfs, dat ik eigenlijk sterk den indruk kreeg, hier niet met beroepsmisdadigers te doen te hebben, ondanks de leege brandkast en zoo meer. 'n Indruk, die later ook bewaarheid werd.

Mijn eerste werk den volgenden morgen was, eens

hier en daar bij de buren te informeeren, en het daghitje van Mr. Mc. Farlan, dat dien ochtend trouw om acht uur verscheen, aan een verhoor te onderwerpen. De eersten wisten mij niet veel méér mee te delen, dan dat zij meneer eigenlijk nauwelijks, nu en dan eens zagen voorbijwandelen, dat hij zeer eenzellig was en 'dat er nogal wat volk bij hem aan de deur kwam.' Dat vertelde Mary, de hit, trouwens ook, en het was ook niet meer dan begrijpelijk, in aanmerking genomen het beroep van den vermoorde. Zij was overigens niet best over hem te spreken; hij was volgens haar ruw, norsch en vreeselijk gierig; zij verhaalde daarvan staaltjes, die zóó uit 'Punch' gegapt schenen. Op mijn vraag, of zij misschien iemand van de geregelde bezoekers van den vermoorde kende, die 'n buitengewoon krachtig postuur had, kon zij eerst geen definitief antwoord geven.

- D'r komme zooveel menschen, meheer!

- Nu ja, goed, maar herinner je je niet iemand, die misschien een van de laatste dagen geweest is, 'n kerel als 'n boom, 'n ware krachtpatser?

- Ach ja, meheer, d'r waren d'r wel meer. Gisteren was meheer Vane nog effe hier, die komp zeker twee keer in de week. Dat is 'n goeie kennis van meheer geweest, en die is reuze-sterk, ziet u? En meheer Peters, da's nog 'n neef van meheer, en die is kleermaker, die was 't er ook nog, gisteren. En.... o, ja, dan was 't er eergistermiddag 'n meheer, die mij nogal sterk leek, en die dee zoo raar, weet u? Die zag d'r nogal sjofel uit, en toen die wegging, liep-ie te grienen, wat ik u seg.

- Weet je zijn naam nog?

- Niet precies meer, meheer. Iets op 'cer', Tancer, Tincer....

- *Stauncer* toch niet?

- Juist percies, u zeit het, meheer. Dat was z'n naam.

Ik zweeg, Tusschen de vele paperassen in de welgevulde prullemand van den antiquair-woekeraar had ik 'n half-gescheurde enveloppe gevonden aan zijn adres, waarop aan den achterkant de naam van den afzender A. Stauncer, Dover Embankment 97 II stond vermeld. Den bijbehorenden brief had ik echter niet kunnen vinden.

- Kwam die meneer wel 's meer hier?

- Nou, meheer, dät zou ik u niet seker kenne segge, maar ik gelóóf dat ik 'm wel 's meer gezien heb. 'n Tijdje geleje dan nogal.

- Ja, juist. En was die meneer alleen of met 'n dame? vroeg ik, gedachtig aan het stukje mousseline en de vier blonde haren.

- Gossiemijsne, ja, dat is waar óók, meheer. Nou herinner ik 't mijn ineens. 'n Maandje geleje is 't ie 's met 'r binne geweest, en eergistere bleef ze an de deur op 'm wachte.

- Wat was het voor iemand? 'n Aardig meisje, goed gekleed en zoo? En hoe oud?

- 'n Jaar of twintig, meheer. Ze zag d'r veel beter uit dan hij, hoor, heusch wel!

Of de persoon in kwestie blond of donker was, kon ze mij niet vertellen.

Ik nam haar mee door het ‘magazijn’ en het kantoor. Of er misschien iets ontvreemd was?

Ze zocht lang. Toen, ineens:

- Hé, ja, meheer! Die groote viool is-t-er niet meer. Die stond *hier* altijd.

Zij wees 'n plek aan vlak onder 't wapenrek in 't kantoor. Uit haar beschrijving maakte ik op, dat zij een violoncello bedoelde, die daar al maanden stond, en nu verdwenen was.

Na nog enkele vragen liet ik haar gaan. Tien minuten later stond ik op 'n bus in de richting van het Dover Embankment, bij mezelf nog eens 't vreemde feit overdenkend dat ik zooeven in Mr. Mc. Farlans boeken had geconstateerd: namelijk dat hij vrijwel al zijn contanten op z'n welgedane bankkonto had staan, en zelf thuis nooit veel bewaarde. Dat ging dan overigens nog in z'n portefeuille, en zijn portefeuille, zijn kostbare gouden horloge en portemonnaie waren in zijn zakken. Ook verder was er niets gestolen. Slechts 'n warhoop papieren was doorelkaar gesmeten en 'n oude violoncello meegenomen!

Dover Embankment No. 97 bleek een ruim, maar slecht onderhouden en ouderwetsch huis te zijn, dat blijkens de rij naambordjes op de voordeur heel wat bewoners telde. Na eenig zoeken en eenige vriendelijke terechtwijzing, bereikte ik 'n kamerdeur op de tweede verdieping met 'n oud, geelgeworden visitekaartje, erop geprikt met 'n roestige punaise. Het deelde den eventueelen bezoeker mee, dat hier woonde A.C. Stauncer, gepensionneerd kapitein van 's Konings leger. Ik klopte aan.

Onmiddellijk ging de deur open en stond ik tegenover 'n jongeman van misschien vijfentwintig, gekleed in smoking. Hij stak wel 'n hoofd boven mij uit, had 'n allersympathiekst gezicht met 'n vroolijken glimlach en keek mij vragend aan.

- Goeden morgen! wenschte ik. Ik ben belastingambtenaar en kom eenige inlichtingen vragen.

Hij wierp een twijfelenden blik in de smalle donkere gang.

- Kom even binnen. Dan kunnen we zien, wat we zeggen! meende hij.

Ik volgde hem naar binnen, in een kleine, armoedig maar keurig netjes gemeubileerde en goed onderhouden zitkamer. Links en rechts voerden twee thans gesloten deuren naar zijkamers. Vlak bij de snorrende potkachel zat in 'n ruimen, gemakkelijken leunstoel een grijsaard, gekleed in 'n jaquette van ouderwetsche snit, met 'n rijtje medailles op de borst. Uit zijn heele lichaamshouding en uit de markante trekken van zijn gelaat sprak nog duidelijk de voormalige krijgsman. Hij beantwoordde mijn buiging met 'n koelen hoofdknik.

De jongeman, vermoedelijk zijn zoon, wees mij een stoel, en ik deed 'n keuze uit de uitgebreide vragenlijst van onze inquisitief-aangelegde belasting-ambtenaren. Juist was ik te weten gekomen, dat 't pensioen van den ouden heer zóóveel bedroeg, dat hijzelf geen werk kon vinden in het ingenieursbedrijf en nu juist een betrekking als cellist in 'n strijkje had gevonden en daar zóóveel verdiende; en dat hij nog 'n zuster had die heelemaal niets verdiende, toen de laatste

zelf binnentrad. 'n Jong meisje van negentien à twintig, 'n droom van jeugd en schoonheid en fraîcheur, goudblond en met hemelsche blauwe oogen, die mij in den grootsten angst aanstaarden bij 't binnenkomen, terwijl alle kleur uit haar wangen verdween.

- Meneer is van de belasting, Elsie! vertelde haar broer, en in den zachten, geruststellenden toon waarop hij die woorden uitsprak, lag een accent dat scheen te roepen: 'Vlug, neem je in acht!' Zij beheerschte zich dan ook spoedig genoeg, knikte even en verdween zoo gauw mogelijk in een zijvertrek, echter niet zonder haar mantel te hebben uitgetrokken, zoodat ik maar al te goed de inderhaast gerepareerde scheur in haar geel-mousseline blouse zag.

Ik stelde nog eenige onbeduidende vragen, waarvan ik het antwoord nauwgezet in een lijvig notitieboek opschreef, en deelde mee, dat ik graag even de handteekening van Meneer zou willen registreren. Ik legde hem daartoe een formulier voor, dat ik natuurlijk gemakkelijk had kunnen krijgen en stopte hem mijn vulpen in de hand. Hij schreef goedig zijn handteekening: A. Stauncer, en bemerkte eerst toen hij mij mijn eigendommen terug gaf, dat hij eenige leelijke vlekken op 't papier had gemaakt. Te verwonderen was dat niet; mijn vulpen drééf eenvoudig in de inkt, daar had ik wel voor gezorgd! Ik maakte mijn excuses en accepteerde de zijne lachend, greep mijn hoed en vertrok.

Tja, 'n erg lastig geval was het niet. Alles liep van 'n leien dakje, precies zooals ik gedacht had. De vingerafdrukken klopten als 'n bus. Alle andere gege-

vens stemden overeen en grepen in elkaar. Toch was het niet met 'n buitengewoon triomfgevoel, dat ik dien middag naar 't Cecil Hotel stapte, waar de verdachte als cellist was geëngageerd, met 'n bevel tot inhechtenisneming in mijn zak. Nog daargelaten dat het alles *te* eenvoudig en gemakkelijk was gegaan, om een dergelijk triomfgevoel te rechtvaardigen, had ik den indruk, al was 't voorloopig nog 'n zwakken indruk, dat dit 'n geval was, waarmee geen aardsche justitie zich had te bemoeien. En 't bleek maar al te zeer, dat ik gelijk had.

Mijn stemming werd er niet beter op, toen de orkestleider mij meedeelde, dat mijn man vijf minuten geleden naar huis was gegaan; men had hem opgebeld dat zijn vader een beroerte had gekregen.

- Heeft u hem dringend nodig? vroeg hij. Ik denk....

- Ik denk het ook! viel ik in. Maar ik denk niet, dat ik u veel wijzer daarover zal maken. Goedenmiddag!

Zonder meer haastte ik mij naar de woning van den betrokkene. Per slot van zake, nog daargelaten, dat er misschien een truc toegepast was, omdat de verdachte lont had geroken, geldt een arrestatiebevel nu eenmaal officieel voor de meest dringende zaak ter wereld, al was het dan ook niet zonder aarzeling, dat ik de bochtige, smalle trap van het huis aan Dover Embankment opklom. De kleine zitkamer stond stampvol mensen, waar ik mij slechts met moeite doorheen drong. In zijn leuningstoel zat de oude man, half in elkaar gezakt, het moede hoofd op de borst.

Zijn dochter lag op de knieën voor hem, half over zijn schoot gebogen, haar wanhoop uitsnikkend. Zijn zoon stond er wezenloos naar te kijken, geleund tegen den schoorsteen. Een dokter zat, druk schrijvende, aan de tafel.

Ik naderde den jongeman en tikte hem op den schouder, mij allesbehalve op mijn gemak gevoelend. Maar de onverzettelijke plicht dwong.

- Mr. Stauncer! zei ik half luid, het spijt mij ontzettend, dat ik op zoo'n ellendig oogenblik moet verschijnen. Ik moet u verzoeken mij met uw zuster te willen vergezellen naar Scotland Yard.

Bij mijn laatste woorden draaide hij zich met 'n ruk om. Ik voelde nerveus naar mijn achterzak.

- Wát zegt u? barstte hij éven los, zoodat alle omstanders ons ineens aankeken. Toen, dit ziende, zag ik hoe zijn plotseling gespannen spieren even snel weer verslaptten. Een uitdrukking van machteloze onderwerping en radeloos berusten, kwam over zijn gelaat.

- U hebt gelijk! vervolgde hij met doffe stem. Hij boog zich over zijn zuster. 'Elsie! Sta op en ga mee. Alles is ontdekt.'

Het meisje hief haar betraande gezichtje, niet-begrijpend, naar hem op, en 'n intens gevoel van medelijden woelde in mijn borst en deed een heftigen aanval op mijn plichtsgevoel en geweten, die niet zonder moeite werd afgeslagen. Eerst 'n kwartier later kwam zij de flauwte te boven, die haar overviel toen zij *begreep*. De door mij opgebelde taxi voerde een stom-zwijgend, ongelukkig menschenpaar en 'n met

zijn houding verlegen, over zijn eigen succes hoogst ontevreden, piepjong adjunct-inspecteurtje naar Londen's politie-hoofdkwartier.

Inspector Overton nam zelf 't verhoor af. Ontkennen deed Stauncer niet.

- Ik hem 'm gedood, hij dwong me er zelf toe en ik ben er blij om! verzekerde hij. Mijn zuster kunnen jullie gerust loslaten, zij was er bij, maar heeft er niets mee te maken.

- Waarom heeft u hem gedood?

- Ik had hem niet willen dooden. Ik gaf hem 'n pak ransel, omdat het beest Elsie trachtte te kussen. Toen schoot hij op ons, en in mijn woede greep ik 't eerste 't beste wat mij voor de hand kwam en stootte hem neer. De een of ander had 't al lang eerder moeten doen! In onze meest nijpende financieele moeilijkheden kreeg ik zijn adres, nu twee maanden geleden, en leende zestig pond van hem, waarvoor ik hem mijn cello, die er tweehonderd waard is, in onderpand moest geven. Ik heb toen 'n stuk moeten teekenen, dat ik 't geld binnen drie maanden moest retourneren, op straffe van verlies van 't onderpand. Dezer dagen kreeg ik die betrekking als cellist bij Cecil. Daarvoor moest ik mijn instrument hebben, en ik stelde hem voor, dat ik hem nu zoo spoedig mogelijk in zware termijnen zou betalen. Maar hij weigerde absoluut om consideratie te gebruiken, en bracht ons in de grootste wanhoop. Gisterenavond, den dag vóór mijn engagement inging, besloot mijn zuster, zonder mijn medeweten, 'n laatste poging te doen, en zocht zij den smerigen woekeraar op. Hij deed haar 'n gemeen voorstel,

en toen zij weigerde, wou hij dat voorstel met geweld doorvoeren. Toevallig stond ik de laatste drie minuten in de gang te luisteren; hij had de voordeur bij vergissing opengelaten en ik had óók nog 'n laatste poging willen doen. Hij maakte mij zoo door-en-door dol, dat ik nauwelijks meer wist, wat ik deed en pas weer tot bezinning kwam, toen ik hem goed en wel vermoord had en geen stuk van den rommel heel had gelaten. Toen bedacht ik, dat ik alle sporen moest uitwisschen, en dus trok ik de brandkast, die op 'n kier stond, open en haalde mijn schuldbekentenis eruit, terwijl ik mijn cello meenam. Maar ik schijn geen aanleg voor moordenaar te hebben, want hier zit ik al. Enfin, vader is dood, die zal de schande niet meer voelen....

Ze hebben hem acht jaar gegeven en háár vrijgesproken. Maar ik heb 'n maand vacantie genomen, en slechts met groote moeite ben ik den tijdelijken afkeer van mijn, aan den anderen kant toch soms zoo mooie beroep, te boven gekomen!